עלון מספר
517

ביע אומר
ענפים

עלון שבת יגל ליבי

פרשת נצבים - וילך

בראשות הרה"ג
ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'ביע אומר'
וארגון 'ענפים'

לפני האור הגדול יש חושך

"ויאמר ה' אל משה, הנך שוכב עם אבותיך, וקם העם הזה וזנה אחרי אלהי נכר הארץ... ואנכי הסתר אסתיר פני". הקדוש ברוך הוא מודיע למשה רבנו ביום פטירתו נבואת זעם: יום יבוא, והעם יעזוב את ה'. למה מודיע את זה עכשיו? הדור שלפניו בסדר, גם בדור יהושע לא יעבדו עבודה זרה. התשובה: ההסתר פנים הוא הסוד של הגאולה, ומה שיחזיק את עם ישראל בתקופות הקשות ביותר.

ההסתר פנים הגדול ביותר הוא צדיק ורע לו, רשע וטוב לו. בא אלי יהודי חרדי שגילה שאשתו אינה הולכת בדרך ישרה. הוא שמר נאמנות כל חייו, והיא חיה חיי עושר והנאות. כמעט איבד עצמו לדעת מרוב כאב, שלח הודעה לחבר שיפגש עמו בעולם האמת. למזלו החבר הבין, הזעיק משטרה, והצילו אותו. שאלתי אותו: "למה?" אמר: "אני כל ימי שמרתי, והיא שהולכת נגד ה' - טוב לה? איך אני יכול לראות עוול כזה?"

אבל הקדוש ברוך הוא אומר: הסתר פנים זה חלק מהגאולה. אחרי "אנכי הסתר אסתיר פני" מבטיח: "לא תשכח מפי זרעו". הפסוקים נכתבו כדי לעודד. הרגע החשוך ביותר בלילה הוא רגע לפני עלות השחר. לפני האור הגדול - החושך הגדול ביותר.

גם בחיים הפרטיים: אדם חוזר בתשובה, מתחיל להתקרב לה', ופתאום קשה לו יותר מלפני כן. חבר שלו פותח את חנותו בשבת ומלא בלקוחות, והוא שסגר את החנות בשבת - ריק. לכאורה הקדוש ברוך הוא היה צריך יותר להאיר לו פנים, ודווקא עכשיו הסתר? אומר ה' יתברך: ההסתר הזה הוא חלק מהתהליך, זה עומד להיגמר. אם אנחנו עכשיו בחושך - האור הגדול לפניך.

ונסיים בסיפור יפה: רבי זושא מאניפולי היה קם בכל צהרים בבית המדרש וצועק: "טאטע, זושא רעב!" השמש היה שומע ומביא לו אוכל. יום אחד החליט השמש: "אני לא מביא היום". רבי זושא צעק: "טאטע!" ופתאום נכנס אדם בסערה: "מי זה רבי זושא? הייתי בים, הספינה עמדה להישבר, צעקתי בזכותך - והים נח. הבאתי לך סעודת מלכים!" קרא רבי זושא לשמש: "לא אתה מביא לי אוכל - טאטע מביא!" המסר: "אבא, יש לי רק אותך". כשמפקידים הכל בידי ה', הוא דואג - גם כשחשוך, גם כשנראה שאין תקווה, המושג "טאטע, זושא רעב" אומר: אבא, אין לי אף אחד בעולם, יש לי רק אותך. רבי זושא הצליח לנטרל את השכל, ביטל את ה"אני", ואמר: אני לא יודע לאסוף צדקה, אני לא יודע איפה יש חנות - הקדוש ברוך הוא, תביא לי אוכל עד לכאן. ובורא עולם באמת הביא. מישהו שאל אותי: כתוב "פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון" - למה ה' לא שולח? אמרתי לו: תקרא את הפסוק הקודם- "עיני כל אליך ישברו" - למי ה' נותן? למי שהעיניים שלו נשואות רק אליו. ועוד טבע חשוב שהרמב"ם מלמד: הקדוש ברוך הוא יודע את העתיד אבל לא מתערב בבחירה החופשית. כל אדם יש לו בחירה. הוא ידע שכשיכנסו לארץ ויקבלו שפע - יבעטו. כי כך טבע האדם- כשטוב לו הוא בועט. כסף, יופי, בריאות - במקום ללכת לבית המדרש, פונים להבל. אומר ה': "אני אפנק את הילד ואני יודע שיעשה שטויות, אבל אני לא מתערב בבחירתו".

שבת שלום ומבורך!

02
משולחן רבנו
התרת נדרים לנשים

04
דרך חדשה
לברוח
מהמלכודת

09
לאשת חייל
אהבה בלי
פחד

10
אמנות האהבה
הצפייה למשיח זוגי

11
טסט לבגרות
מה לומדים
מהשושנה?

12
עדכי אבות
להקטין את עצמך?

זמני שבת לפי לוח "אור החיים"

	י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
כניסה	18:44*	18:42	18:44	18:43
יציאה	19:33	19:32	19:33	19:32
ר"ת	20:21	20:18	20:20	20:19

בירושלים: לנוהגים 40 דק' **18:24**

תומכים בישיבה
ושותפים בזכויות לנצח

ישיבת 'יגל ליבי' של הרב יגאל כהן
מזמינה אותך לקחת חלק בעמלה של תורה,
לתמוך בצמיחת הבחורים ולהיות שותף אמיתי

החלק שלך > **03-8000-770**

שאל את הרב

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

כמה אנשים צריכים להיות בהתרת נדרים שעושים בערב ראש השנה?

מעיקר הדין מספיק שלושה אנשים להתיר הנדרים. אבל טוב ונכון לעשות ההתרה על ידי עשרה אנשים ששונים הלכות. וטעם הדבר מפני שיש לחוש שמא נידוהו בחלום ח"ו. ומבואר בגמ', שאדם שנידוהו בחלום צריך עשרה ששונים הלכות כדי להתיר את הנידוי. (מנהג ההתרה הוא ע"פ הזוהר הקדוש פרשת פקודי דף רמט ע"ב ע"ש. וכן שהביא הרב כף חיים סי' תקפא אות יב. ובחזון עובדיה שם עמ' מג. ומש"כ שלכתחילה צריך עשרה וכו', כ"כ בשו"ת זרע אמת או"ח סי' צ. והוא ע"פ האמור בגמ' נדרים ח ע"א. ובשלחן ערוך יו"ד סי' שלד סעיף לה).

מי שהתפלל ערבית מבעוד יום (לאחר פלג המנחה), ולאחר מכן שמע קדושה ממניין שמתפללים מנחה, האם יענה על הקדושה?

אם התפלל ערבית מבעוד יום, ולאחר מכן שמע קדושה של מנחה ממניין הסמוך, יענה עמהם, אף על פי שכבר התפלל ערבית. (שו"ת יביע אומר ח"ו או"ח סי' כא. ילקוט יוסף הנד"מ ברכות ח"ג עמ' לב. וע"ש שהביא עוד דוגמאות רבות לדין זה).

אכל אחד מחמשת מיני דגן, ואינו יודע לברך ברכת 'על המחיה', האם יברך מספק 'בורא נפשות', (דהיינו האם ברכת בורא נפשות פוטרת בדיעבד מברכת מעין שלוש)?

אם אכל אחד מחמשת מיני דגן או אחד משבעת המינים, ואינו יודע לברך 'מעין שלוש', אין לו לברך 'בורא נפשות' מספק, כיון שלדעת הרבה מהפוסקים 'בורא נפשות', אינה פוטרת ברכת מעין שלוש, ולכן אין לברך במקום ספק. וכמו כן, אם אכל חצי כזית מפירות שבעת המינים, ושיעור חצי כזית משאר פירות, אין לו לברך אחריהם כלל. (דהיינו שאין החצי כזית משאר פירות מצטרף לענין מעין שלוש). ומכל מקום, אם עבר ובירך 'בורא נפשות', לא יחזור ויברך 'מעין שלוש'. (שלחן ערוך סי' רב סעיף יא. אלפסי זוטא לרמ"ע מפאנו ריש פרק כיצד מברכין. משנה ברורה שם ס"ק נה. פתח הדביר שם סק"ו. שו"ת יביע אומר ח"א או"ח סי' יב).

אכל חצי כזית פת, וחצי כזית מפת הבאה בכסנין, האם הם מצטרפים לשיעור ברכת המזון או ברכת על המחיה?

האוכל חצי כזית פת, וחצי כזית פת הבאה בכסנין כגון עוגה או בורקס, אינם מצטרפים לשיעור כזית, שיוכל לברך עליהם ברכת המזון או ברכת על המחיה, אלא אינו מברך כלל, מחמת הספק, שכן לדעת כמה מהפוסקים ברכת מעין שלוש אינה פוטרת במקום ברכת המזון. וכיון שלא אכל שיעור כזית מן העוגה, אינו רשאי לברך 'על המחיה'. וכן ברכת המזון אינו יכול לברך, שהרי לא אכל שיעור 'כזית' מן הפת. (שו"ת חלקת יעקב או"ח סי' נה. שו"ת יביע אומר ח"א או"ח סי' יב אות טז).

משלחן רבנו

לכבוד מורנו ורבנו ועט"ר שליט"א.

שמעתי בשיעור שגם הנשים חייבות לעשות התרת נדרים קודם ראש השנה, ורציתי לשאול האם האשה צריכה להגיע בעצמה לבית הכנסת להתרת נדרים או שהיא יכולה לשלוח את בעלה שליח להתיר את נדריה. בתודה מראש.

לכבוד ידידי ורעי הגבאי היקר והנעלה....הי"ו

אודות שאלת מר בענין התרת נדרים, האם אשה יכולה לשלוח את בעלה להתיר את נדריה, והנני להשיב בקצרה כמסת הפנאי.

תחילה חשוב להדגיש מה שכבודו כבר כתב בשאלה, שגם הנשים חייבות בהתרת נדרים כמו הגברים, שטעם אחד הוא להם. ולכן הנשים צריכות להגיע לבית הכנסת או לכל מקום אחר שבו עושים התרת נדרים, ולהתיר את נדריהן.

אמנם אשה נשואה, אינה צריכה להגיע בעצמה להתרת הנדרים, אלא יכולה למנות את בעלה 'שליח' להתיר את נדריה, וכמבואר בשלחן ערוך (יו"ד סי'

רלד סעיף נז), שכלל גדול הוא שאשתו כגופו. אבל הבעל אינו יכול להיות בין המתירים את נדרי אשתו, אלא רק יכול להתיר נדריה בפני אחרים מדין שליחות.

ועיין בשו"ת אור לציון (ח"ד עמ' כח), שכתב לחדש, דאשתו כגופו אמרינן, אבל הפוך לא אמרינן, דהיינו שאין האשה יכולה להתיר את נדרי בעלה. ע"ש.

מסקנת ההלכה: נשים חייבות בהתרת נדרים כמו הגברים, ומכל מקום אשה נשואה יכולה לשלוח את בעלה שיתיר את נדריה. ובכל אופן אין הבעל יכול להיות הוא בעצמו מבין המתירים, אלא הוא יתיר לה בפני אחרים.

החותם בברכת כהנים באהבה יגאל כהן

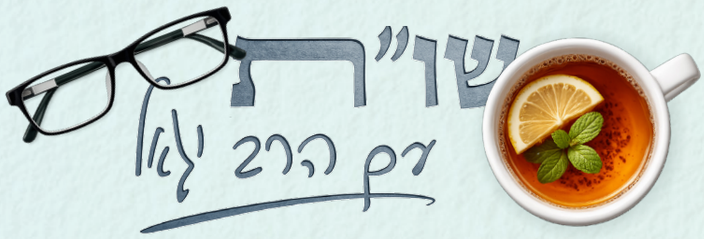
אין שמחה כהתרת הספקות.

שאלת הלכה צצה תמיד
ברגע הכי פחות צפוי.

במקום להסתפק ולתהות, קבל מענה מיידי בקו ההלכה "שאל את הרב"
בראשות הרב נריה ברבי ובנשיאות הרב יגאל כהן

עכשיו זה פשוט וקל > **חייגו 2381***

שאלה: מי שלא אוהב את הסימנים של ראש השנה האם יש עניין שיקנה אותם ויביא אותם על השולחן?

תשובה:

גם מי שלא אוהב את הסימנים טוב שיביא אותם לשולחן ויסתכל עליהם ויחזיקם בידו ויאמר את ה-יהי רצון שאומרים על הסימנים לסימן טוב. כה"ח סי' תקפ"ג סק"ו.

שאלה: אשתי כל שנה היתה באה לשמוע שופר, אבל השנה כנראה שהיא לא תוכל לבא היות והיא אחרי לידה, וגם אין מי שיתקע לה בשופר, האם היא צריכה לעשות התרת נדרים?

תשובה:

היות ואין בדעתה לבטל לגמרי את מה שנהגה אלא רק השנה הזאת אינה צריכה התרת נדרים בפרט אם רגילה לעשות התרת נדרים כל ערב ראש השנה. (חזו"ע ימים נוראים עמ' קל.)

שאלה: האם גם נשים צריכות לעשות 'תשליך' בראש השנה?

תשובה:

כתב בילקו"י (עמ' שלב) "שהנשים אינן צריכות ללכת לעשות תשליך כדי למנוע תערובת של אנשים ונשים יחד" (ונראה במקום שאין חשש תערובת כלל אפשר שתעשנה).

שאלה: האם מותר לבקש בקשות מתי שתוקעים בשופר?

תשובה:

בזמן תקיעת שופר צריך להאזין היטב לקול השופר ואין לבקש ולא לדבר שום דבר בזמן התקיעות. ורק בין סדר לסדר (כגון בין תשר"ת לתש"ת), יש כאלו שעוצרים מעט ועושים וידוי בלחש. ועיין בחזו"ע.

מדי שבת

מתוך ספרו של מרן
ראש הישיבה
רבנו מאיר מאזוז זצוק"ל
הרב אחיה עובדיה

רבי ישראל מאיר הכהן

הלילה האזכרה של **רבי ישראל מאיר הכהן מראדין**, צדיק יסוד עולם, מחבר הספרים משנה ברורה וחפץ חיים. מי שיכול, שידליק בלילה נר לעילוי נשמת החפץ חיים. הוא האריך ימים ונפטר בגיל 93 בשנת תרצ"ג, נולד בת"ר ונפטר בכ"ד באלול התרצ"ג. ויש אומרים שהאריך ימים למעלה ממאה שנה, ונולד לפני שנת ת"ר.

הוא חיבר את ספרו "חפץ חיים" על הלכות לשון הרע, על שם הפסוק: "מי האיש החפץ חיים אוהב ימים לראות טוב. נצור לשונך מרע". והרב בעצמו היה מסתובב מעיר לעיר ומוכר את ספרו, ולא אומר שהוא המחבר. שאלו אותו: מי חיבר את הספר הזה? אמר להם: אני שליח של המחבר, והוא חפץ בעילום שמו, אבל הם הבינו שהוא המחבר.

והנה כשהגיע לגיל שמונים עשה מסיבה גדולה. תלמידיו אמרו לו: הרב ליטאי, והליטאים לא עושים יום הולדת, רק החסידים עושים יום הולדת, והליטאים אומרים להם: "יום הולדת את פרעה"... יום הולדת זה של פרעה, ואנחנו לא עושים יום הולדת. אמר להם: אני חיברתי ספר על הלכות לשון הרע בגיל 24, ואמרתי, אולי נגזרה עלי גזירה שאפטר מן העולם בגיל צעיר, ואז יגידו אתה חיברת ספר חפץ חיים, ואתה נפטרת בגיל צעיר! אבל עכשיו שהארכתי ימים והגעתי לגיל שמונים, אני עושה מסיבה ומפרסם את הספר שלי.

היום יש הרבה שיש להם צרות, יסורים ובעיות, והם קיבלו על עצמם ללמוד כל יום שתי הלכות מספר חפץ חיים, ורובם ככולם נושעו.

פעם החפץ חיים הלך בדרך, וראה מולו שוטר רוסי, אז הוא ירד ופינה את הדרך לשוטר. אמר לו השוטר: למה ירדת מהדרך, הרי אתה היית כאן לְפָנַי? אמר לו: ככה אנחנו עושים, אם אדם מכובד מגיע מכבדים אותו, ואתה הגעת, אז ירדתי מהמדרכה לכביש, מה יכול להיות?! אמר לו: אדם שיש לו כאלה מדות, אני בטוח שיאריך ימים. אנשים אחרים היו אומרים: אני הייתי כאן הראשון, שהוא יְפַנֶּה לי את הדרך, אבל החפץ חיים כיבד אותו ונתן לו לעבור. צריך ללמוד מהמדות הטובות של החפץ חיים.

לרכישת הספר מדי שבת >>> 053-3178863

הם תלויים ברחמים שלכם

עמותת "ענפים" בראשות הרב יגאל כהן
פועלת כדי להושיט יד לאותן משפחות
שנמצאות במצוקה כלכלית.

טיטולים ומוצרי הגיינה | מטרנות ואוכל בסיסי | לולים ועריסות | מוצצים, משחות | ובעיקר חום ואהבה

בתרומה שלכם אתם מאכילים בפועל תינוקות רעבים ♥
בואו להיות חלק > 03-8000-770

דרך חדשה
ברח מהמלכודת

הרב מאיר כהן
רב קהילה
באור יהודה

דרש רבי יהודה (סוכה נב' ע"א): **לעתיד לבא מביאו הקב"ה ליצר הרע ושוחטו בפני הצדיקים ובפני הרשעים, צדיקים נדמה להם כהר גבוה, ורשעים נדמה להם כחוט השערה. הללו בוכין והללו בוכין. צדיקים בוכין ואומרים היאך יכולנו לכבוש הר גבוה כזה, ורשעים בוכים ואומרים היאך לא יכלנו לכבוש את חוט השערה הזה וכו'.**

כולם תמהים, איך יתכן ששם, בעולם האמת שהכל ברור וצח עדיין ישנה מחלוקת כה קיצונית בין הצדיקים לרשעים? איך נסביר זאת ששניהם בוכין יחד, על אותו הדבר ממש, וכל אחד בוכה הפוך מחבירו?

ומבאר רבי **שלום שבדרון זיע"א** ממה ששמע **מהרב מבריסק זיע"א** שבאמת אין כאן כל סתירה, רק כל אחד בוכה על יצר הרע אחר...

שכשבא היצר הרע בתחילה אל האדם להכשילו בעוון, נותן לו הקב"ה כח להתגבר עליו.

והנה, אם האדם אמנם התגבר עליו בפעם הראשונה נמצא שעתה הוא גבוה יותר וחזק יותר מהיצר הרע, וכעת צריך היצר הרע להתחדש ולהתגבר בכח רב בכדי לגבור עליו, ושוב האדם צריך להתגבר יותר על היצר הרע, לחזק את עצמו יותר, וחוזר חלילה, היצר הרע צריך להתגבר ולהתחדש שוב ושוב, והאדם אף הוא צריך להתגבר כנגדו, ונמצא שבאמת בסופו של דבר האדם עלה ונתעלה ממש על הר גבוה, מחמת שטיפס יום יום על היצר הרע שהתחדש!

לפיכך הצדיק שבאמת נלחם, עלה והתעלה, טיפס בכל יום על היצר הרע שהתחדש והתגבר עליו, באמת רואה הר גבוה שהרי יצרו אכן גדל והתעצם ככל שהוסיף הוא להתגבר עליו, אך הוא נמצא למעלה, בפסגת ההר, מעל היצר הרע, שהלא ככל שגדל וגבה יצרו, גדל אף הוא כנגדו יותר! וכעת בוכה הוא איך הצלחתי לטפס על הר כה גבוה?!

אבל הרשע שתכף בתחילה לא נלחם ביצר הרע, הרי שבאמת היצר הרע נשאר אצלו כחוט השערה כפי שהיה, לא נתחדש אצלו מאומה, שהרי לא נזקק הוא להתחזקות על מנת לגבור על יריבו, שכן תכף נפל האדם לרשתו כדג רקק.

ולכן כשעומד לו הרשע לבסוף, מסתכל על היצר הרע ובוחנו, רואה הוא באמת שהיצר הרע אינו אלא חוט השערה ממש! ומפני כן הוא בוכה למה לא התגברתי על חוט השערה?!

ונמצא שרק לנו, כשאנו רואים את הגמרא, קשה איך שניים בוכים על אותו הדבר בהיפוך. אבל האמת היא שאינם בוכים על אותו יצר הרע כלל וכלל, אלא כל אחד בוכה על היצר שלו. לצדיקים יצר הרע אחד, ולרשעים יצר הרע אחר. קול דודי (עמוד ה').

שודד מתחזה

המקובל רבי יוסף גיקטיליא זיע"א הסביר את תפקידו של היצר הרע במשל נוקב: שודד רע מעללים החליט להפיל ברשתו סוחר תמים. התחזה למובטל מחוסר עבודה והציע עצמו כעוזר לסוחר תמורת דמי מזונות בלבד התקבל לעבודה והוכיח חריצות ומסירות. מלא כל שליחות במהירות וביעילות עסק בכל מלאכה וקנה את לב בעליו. רכש מיומנות במסחר הבין בטיבן של סחורות ובעזרתו הצליח בעליו להתעשר עושר רב.

או אז הגיעה שעתו ואמר לאדוניו: כשהלכתי בשליחותך למקום פלוני ראיתי שסחורה פלונית מבוקשת מאד ומחירה האמיר במקום פלוני, לעומת זאת, מצויה היא בשפע ומחירה בשפל. שמע לקולי מכור כל נכסיך ולוה ככל אשר תשיג ידך נסע לשם ונקנה בכל הכסף את הסחורה הזולה, נביא אותה למקום השני ונרויח עשרת מונים. אך שמור ונצור את הדבר בסוד, פן תתפשט השמועה ויקדימונו אחרים. שמע הסוחר לקולו ומכר כל סחורתו, ואף את חנותו ואת ביתו, הלא בתוך שבועיים ימים יכפל רכושו בכמה מונים. לוה מכל הבא לידו ונסע עם השודד המתחזה. בדרך עמד עליו השודד והרגו ונטל את כל כספו.

זו דרכו של היצר הרע וזה פתיונו של האדם, היצר נדמה לו כעוזר נאמן הולך הוא אחר עצתו כסבור שמרויח מכך רוחש לו אמון ואינו מבין שהיצר ממתין לשעת הכושר כדי להפילו מכל אשר לו.

שמירת הלשון
הרב אהוד מולאי
מחבר הספר "ואהבת לרעך כמוך"

"המעורר... ישנים..."

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נשאלתי מאת בחור נחמד ונעים, שאת הלכות שמירת הלשון רוצה מאוד להפנים: יום אחד בשעת לילה מאוחרת, השכן מלמטה דפק אצלנו בדלת, כי השכן מלמעלה הפעיל מוזיקה בקול גדול, והשכן שמתחתינו חשד בנו בכל, ולכן בא אלינו לשאול, למה אתם מדליקים את הטייפ בשעה כזו בקולי קולות, בשעה שאנשים ישנים את הטייפ יש לכבות. כל לילה בביתי אני תמיד נרדם ראשון, ובגלל המוזיקה ששמתם בלילה לא הצלחתי לישון. ושואל הבחור האם מותר להגיד לשכן, מי הוא זה שבגללו הוא מתעצבן או שעל איסור לשון הרע עובר מי שיעשה כן?

עניתי לאותו בחור נעים, שבשאלתו אותי הוא הצליח להפעים, שזה מה שכותב החפץ חיים (כלל י' סעיף יז) שאף אם חושדים אדם במעשה שאינו הגון, אסור לו לגלות מי הוא זה שמעשיו צריכים תיקון. ואפילו אם ראה במו עיניו, איך השכן הפעיל את הטייפ בפניו. ואף אם שואלים אותו: מי הוא זה המרעיש בלילה בקולי קולות, אסור לו את שמו של השכן מלמעלה לגלות. וכל מה שמותר הוא רק להסיר את האשמה מעליו, ולומר: אני לא הפעלתי בקולי קולות את הטייפ שנשמע כמו בשדה קרב. ובבאר מים חיים (שם ס"ק מ"ג) מוסיף החפץ חיים הקדוש והטהור, שמביא לנו לחיים הרבה מאוד אור, שאף אם רק שני אנשים נחשדים באותו חשד, מותר לנחשד לומר אני לא עשיתי רע לאף אחד. ואף שעל ידי זה ממילא תתגלגל האשמה על חברו, דיבור באופן כזה מותר לאומרו. כיון שנעשתה עוולה ממש שלכן, יכול הנחשד להסיר מעליו את האשמה של המתלונן. בסיום ההלכה כותב החפץ חיים דבר מדהים, שאת לבו של כל אחד ואחד מצליח להפעים, שראוי לבעל נפש שיעשה לפנים משורת הדין, ויתנהג כיהודי צדיק ועדין, ויטול על עצמו את האשמה, אם יתכן שיתבייש עושה המהומה. ויותר מזה מצינו בגמ' סנהדרין (דף י"א ע"א), שאף התנאים לא היו מתנערים, והטילו את האשמה על עצמם, אף על פי שאין חושד בם. מספרת שם הגמ' על רבי יהודה הנשיא שבאמצע שיעורו הריח ריח של שום, וכיון שהריח הפריעו אמר: שמי שאכלו יקום, ויצא מבית המדרש, כי זה מפריע לרבי שדרש. קם רבי חייא אף על פי שלא הוא זה שאכל את השום, ויצא מבית המדרש אף שלא עשה כלום, ועשה זאת לפנים משורת הדין, ומלמדנו איך עם החבר צריך להיות עדין, וכל זה כדי שלא יתבייש מי שאכל את השום, אף על פי שאין לו קשר לזה המעשה ולא עשה מאום. וסיים רבי חייא, שלא תהא כזאת בישראל, להלבין את פניו של אותו אוכל. ועל ידי זה יתברך מן השמים, ויזכה לשכר גדול בכפל כפלים.

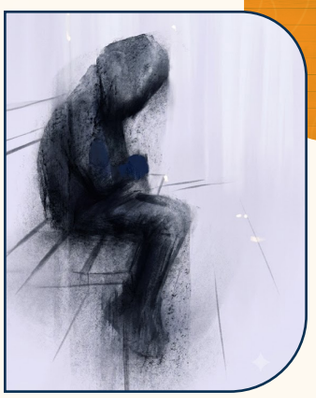
להורדת החוברת סרקו

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו בהלכות שמירת הלשון בטל: 077-2222-069 (שלוחה 3 ואחר כך הקש 1.)

הבן שהתרחק

יש מרחק שנוצר בבית בלי שאף אחד שם לב מתי הוא התחיל, וגם ביני לבין אמא שלי זה קרה ככה, פעם היינו מדברים על הכל, הייתי חוזר מהישיבה ומשתף אותה במה שעבר עליי, מי פגע בי, מה הצחיק אותי, מה קשה לי, והיא היתה מקשיבה באמת, אבל לאט לאט משהו השתנה, כל שיחה הפכה אצלה לדאגה, כל דבר קטן נהיה שאלה, למה אתה עייף, למה אתה שקט, למה אתה לא יוצא, למה אתה לא לומד כמו פעם, ואני יודע שהיא רק דאגה לי, אבל בפנים הרגשתי שכל הזמן בודקים אותי, כאילו אני פרויקט שצריך לתקן, אז התחלתי להתרחק, לא בכוונה לפגוע אלא פשוט כדי שיהיה לי שקט, הייתי נכנס הביתה וישר סוגר את הדלת של החדר, פחות יושב בסלון, פחות מדבר, והיא מצידה ניסתה עוד יותר להתקרב, מה שרק גרם לי להתרחק עוד, בבית התחיל מתח קבוע, לא צעקות גדולות אלא תחושה כבדה כזאת שאי אפשר להסביר, אמא שלי היתה נפגעת שאני לא משתף ואני הייתי נפגע מזה שהיא לא מבינה כמה אני צריך מרחב, יום אחד זה התפוצץ, היא נכנסה לחדר שלי ושאלה אותי שוב למה אני כל הזמן סגור בתוך עצמי, ובפעם הראשונה עניתי לה בכעס אמיתי, אולי אם כל דבר שאני אומר לא היה הופך ללחץ הייתי מדבר יותר, ברגע שאמרתי את זה כבר התחרטתי, ראיתי איך המילים שלי פגעו בה, היא עמדה מולי בשקט עם עיניים עצובות ואמרה רק משפט אחד, אני כל כך מפחדת לאבד אותך שאני כבר לא יודעת איך להתקרב בלי ללחוץ, המשפט הזה שבר אותי, כי פתאום בפעם הראשונה ראיתי לא אמא חופרת אלא אמא מפוחדת, אמא שאוהבת אותי ולא יודעת איך להגיע אליי, באותו ערב לא פתרנו הכל, עדיין היו רגעים קשים אחר כך, אבל משהו בינינו התרכך, היא התחילה להקשיב יותר בלי למהר לשאול עשר שאלות, ואני התחלתי להבין שלא כל דאגה היא ביקורת, והיום אני מבין שלפעמים בבית אנשים לא באמת מתרחקים כי אין אהבה אלא כי כל אחד כבר עייף מהדרך שבה הם מנסים להגיע אחד לשני.

לפעמים מספיק שמישהו יקשיב נכון בזמן כדי לעצור הידרדרות בבית.
מוקד תמיכה והדרכה להורים בהכוונת הרב אסף זכריה
ימים א'-ה' | 23:00-22:00 054-8420996

לגימות של השראה הרב יצחק פנגר כוחו של לב אחד

באחד מבסיסי הצבא החליטו לעשות מסיבה לחיילים לקראת ראש השנה. במהלך המסיבה עשו הגרלה. כל חייל הכניס לתוך תיבה 50 ₪. היו שם 300 חיילים, סך הכול 15,000 ₪. תורם מארה"ב הכפיל את הסכום, כך שהצטבר סכום מכובד של שלושים אלף ₪.

ההתרגשות היתה גדולה כשכל החיילים כתבו את שמותיהם על הפתקים והכניסו אותם לתוך הקופסה. הכרטיס הזוכה יקבל את כל הסכום. חייל אחד התלבט מה לכתוב, וזאת כיוון שאחד החברים לגדוד נפצע קשה מאד לאחרונה בפעילות מבצעית, ועבר תקופה קשה. לכן אף על פי שהוא ידע שהסיכוי לזכות הוא קטן מאד, החייל החליט לכתוב במקום את שמו - את השם של החייל שנפצע.

רגע ההרגלה הגיע. אחד המפקדים ניגש לקופסת הפתקים, ערבב, ערבב, והוציא את אחד הפתקים. במשך כל הזמן הזה החייל התפלל שהכרטיס הזוכה יהיה של החייל שנפצע. ואז... המפקד מכריז על שם הזוכה, ו... נס אירע! הזוכה היה החייל שנפצע. מחיאות כפיים נשמעו מכל הגדוד. דמעות היו לחייל הפצוע בעיניים, והוא הובל בכיסא גלגלים לבמה כדי לקבל את הפרס.

בתום המסיבה, החייל שכתב את השם של החייל הפצוע במקומו, היה צריך לסדר את המקום. כשהוא ניגש לפנות את הקופסה עם הפתקים, הוא לקח את אחד הפתקים ופתח אותו, להפתעתו הוא רואה שכתוב עליו השם של החייל הפצוע. עוד פתק - וגם עליו היה כתוב שמו של החייל הפצוע, וכך עוד פתק ועוד פתק. התברר שכמעט כל החיילים בגדוד כתבו את השם החייל הפצוע.

אז היה פה נס או לא? את זה אתם תחליטו. אבל אנו בשבת האחרונה של השנה. פרשת נצבים, פותחת: "**אַתֶּם נִצָּבִים הַיּוֹם כֻּלְּכֶם לִפְנֵי ה' אלוקיכם...**" הקב"ה רוצה לראות שכולנו ביחד. אין ספק שכאשר כל אחד מאתנו יחשוב על השני, לא רק מה הוא צריך, או מה הוא רוצה, אלא קצת להסתכל סביב גם מה אחרים צריכים - הקב"ה ישפיע שפע טובה וברכה על כולנו, כמו שאמרו חז"ל: "**כל המרחם על הבריות, מרחמים עליו מן השמים**".

"הדאגה לאחרים היא הזרע שממנו צומחת הברכה האמיתית."

כל מה שצריך זה
ביטחון לנשמה
בספר 'בחסדך בטחתי' של הרב יגאל כהן
תמצאו תחושת ביטחון אמיתית לנשמה
תשובות שמאירות את הדרך והשראה שבונה עומק פנימי אמיתי.
03-8000770
סרקו את הקוד

דניאל ח. אלפסי

אבא, אני לא מסוגלת יותר

ברגע שאנחנו מפסיקים לבחור בתחרות ובוחרים בשותפות - כולם יכולים לזכות בישועה.

הכל התחיל בבית כנסת השכונתי שלנו. בית הכנסת היה שוקק חיים ומלא בציבור מתפללים שהיו מתפעלים אותו בצורה נאותה כיאה וכראוי לבית ה'.

באותו בית כנסת מתפלל יחד איתי יהודי, שנחשב לאיש ציבור העוסק בתחום מפואר, נחשב לאיש ותיק באותו התחום ומוכר כמי שמרביץ יהדות בעם ישראל ודואג רבות לנוער של עם ישראל.

לאותו יהודי יש בת בגיל מבוגר שעדיין לא מצאה את זיווגה והקימה את ביתה נאמנה.

היא פנתה לאביה בבקשה מיוחדת, תוך כדי שהיא מדגישה לו שזאת בקשה חשובה לה יותר מכל והיא ממש תשמח שהוא יבצע אותה כבר בעת הקרובה.

היא שמעה על סגולה ייחודית של זכות פתיחת ההיכל בשעת נעילה בעיצומו של היום הקדוש, יום הכיפורים - הנחשבת כסגולה בדוקה לישועות וגם לזיווגים הגונים. רבים שעשו זאת ראו ישועות מעל לדרך הטבע.

היא חסכה פרוטה לפרוטה והגיעה לסכום של אלפיים שקל, אותו ביקשה להקדיש כדי לרכוש את הזכות של פתיחת ההיכל ברגע המיוחד הזה, שכל יהודי מבין שהוא עלול לעלות דמים מרובים בכל בית כנסת וגם הקטן ביותר.

האבא שהכיר היטב את הלך הרוח בבית הכנסת, העריך בסבירות גבוהה שהסגולה הגדולה של פתיחת ההיכל בעת הנעילה לא מוכרת לכלל ציבור המתפללים, והניח שלא תהיה תחרות משמעותית על הרכישה של הזכות הגדולה הזאת.

כשהגיע הזמן של המכירה, הוא ניגש למשימה שכל כולו נחוש לעזור לבתו וזרק את הסכום בטון סמכותי ובקול בטוח.

להפתעתו ולתדהמתו הוא שמע קול מהעבר השני של בית הכנסת. יהודי יקר שגם מתפלל ותיק בבית הכנסת הציע סכום גבוה יותר: 3,000 שקלים.

באותו הרגע מצא האבא את עצמו בצומת דרכים סבוכה. הוא חש נבוך מאוד, ולא ידע כיצד לפעול, מצד אחד, עמדה לנגד עיניו ההבטחה לבת שלו לרכוש לזכותה את פתיחת ההיכל ברגעים המיוחדים האלה. כמו כל אבא, הוא לא רצה לאכזב את בתו ובפרט שהיא נמצאת בזמן רגיש במיוחד.

מצד שני: הוא נמצא כעת בסיטואציה חברתית מורכבת שבה הוא מוצא את עצמו בסוג של תחרות עם יהודי שהיה גם הוא מוכר למתפללי בית הכנסת. המבוכה הזו הלכה וגברה אצלו והוא חיפש דרך מוצא כיצד לצאת מהדבר הזה בצורה טובה לשני הצדדים.

באותם רגעים צף בזיכרונו סיפור שהוא שמע בעברו מהגאון רבי יעקב הלל. הסיפור נסוב על אחד האדמו"רים המוכרים בארץ - שהגיע שעת הנעילה בשנה אשתקד - מכרו את פתיחת ההיכל עבור ציבור החסידים.

באותם רגעים שהכריזו על המכירה צעקו ביחד ארבעה גבירים 10,000 דולר. האדמו"ר ראה את הסיטואציה וחשש שהיא יכולה להגיע למקומות לא נעימים, וחשש שמא יציעו מחירים מופקעים אשר יהיה להם קשה לעמוד בהם לאחר מכן.

האדמו"ר ניהל את האירוע ביד רמה. והציע לכל ארבעת הגבירים להשתתף יחד במצווה,

"שאל את הרב"

יש לכם שאלה בהלכה?
מחפשים ייעוץ רבנ
או הכוונה?

בית ההוראה בראשות
הרב נריה ברבי
ובנשיאות הרב יגאל כהן

עכשיו זה פשוט וקל > **חייגו 2381***

לגדל בחכמה

הרב משה פינטו
ראש ישיבת 'פאר משה'
ורב שכונות צפון פ"ת

נצבים בקומה זקופה

פרשת נצבים הנקראת לעולם בסמוך לחג ראש השנה פותחת בהכרזה המכנסת את כל ישראל יחד: "אתם נצבים היום כולכם לפני ה' אלקיכם". פשטות נראה כי המילה "היום" מתארת את זמן כריתת הברית. אולם בספר הזוהר הקדוש מגלה לנו כי תיבת "היום" מכוונת בעצם ליום הדין הגדול והנורא ראש השנה. כפי שמצינו בספר איוב לגבי יום המשפט: "ויהי היום ויבואו בני האלוהים להתייצב על ה' ויבוא גם השטן בתוכם", ואמרו חכמינו זה הוא יום ראש השנה. וכן מצינו אצל אלישע הנביא בבואו אל האשה השונמית נאמר: "ויהי היום ויבוא שמה...", וחז"ל מגלים שאותו היום הינו ראש השנה שבאותו היום היא נפקדה.

ביום הרת עולם זה, שבו כל באי עולם עוברים לפניו כבני מרון, וספרי חיים וספרי מתים פתוחים לפניו. ביום כה גורלי ונורא, שבו כל לב חרד מאימת המשפט, שורת השכל מחייבת שניגש כולנו אל המשפט בהכנעה, בשפלות רוח גדולה ובכפיפת קומה מוחלטת, כאותם עבדים שפלים העומדים לפני אדונם.

אם כן יש להבין, מדוע בחרה התורה הקדושה לתאר את העמידה שלנו דווקא בלשון "נצבים"? הלוא תיבה זו מבטאת עמידה זקופה, איתנה ויציבה. כיצד קומה זקופה וחזקה משתלבת עם פחד הדין הנורא?

התשובה הברורה טמונה במהות היום שהיא המלכת מלך. כדברי חז"ל הקדושים: "אמרו לפני מלכויות כדי שתמליכוני עליכם". תקיעת השופר היא בעצם תרועת המלכת מלכו של עולם. בתוך אימת הדין הגדולה, עם ישראל זוכה למשימה נשגבה ומיוחדת מאד והיא להמליך את בורא עולם. תודעה נפלאה זו נוטעת בנפשנו רוממות אמיתית וגאווה דקדושה. לכן אנו יכולים לעמוד נצבים זקופים ממש כמשמר הכבוד ביום ההכתרה.

לרעיון נשגב זה ישנה השלכה חינוכית עמוקה וברורה. לעיתים אנו באים לחנך בני נוער ליראת שמים רק דרך הדגשת הפחד ואימת העונש, במדרגת כפיפת קומה. אולם החינוך השלם דורש להעמיד את הנער במדרגת נצבים. כאשר נער צעיר מבין שיש לו תפקיד חשוב ומרכזי בהמלכת המלך, הוא מתמלא באותה רוממות רוחנית, ומוגן היטב מכל פיתויי הרחוב בגאוות יחידה טהורה.

בזמן שישלמו כולם את הכסף שהוא רצה - ובזכות זו הם יזכו כל אחד לישועה הפרטית שהוא רצה.

האבא הבין שזאת דרך האמצע - לצאת מהמבוך אליו הוא נקלע. הוא ניגש אל חבירו ואמר לו: "בא נחבור יחד. במקום שכל אחד ינסה לגבור על השני, נשלב כוחות". הוא הציע ששניהם יפתחו את 'ההיכל' יחד, כאשר כל אחד ישלם סכום של 2,500 שקלים.

החבר עצר לרגע, שקל את הדברים בדעתו, ונתן את הסכמתו המלאה. השותפות יצאה לפועל - והעניין סודר ברוח טובה ומאוחדת.

הזמן חלף, ולפני מספר שבועות - פרשת במדבר - הגיעה הבשורה המשמחת: בתו של אותו אבא התארסה בשעה טובה ומוצלחת. השמחה היתה גדולה. עוד באותו רגע הוא מיהר לטלפן לשותף בקניית פתיחת ההיכל והודה לו מקרב לב על כך שהוא הסכים לחלוק איתו את הזכות הזאת, ועל כך שוויתר על התחרות ובחר באחדות. הצד השני שמח במיוחד ואיחל לו מזל טוב. לא לפני שהוא עדכן אותו, שגם הישועה שלו מתרחשת זה עתה:

"תדע לך, גם הבן שלי, עבורו רכשתי את פתיחת ההיכל, עומד לסגור ווארט היום בלילה!".

זהו הכח של הוויתור, זוהי העוצמה של עין טובה. ברגע שאנחנו מפסיקים לבחור בתחרות כאמצעי לנצח - בואו נבחר את השותפות, את האחדות - להגיע למטרה כדי שכולם יצאו שמחים.

הדרך הטובה ביותר להשיג לעצמנו דברים טובים, היא דווקא בזמן שאנחנו בוחרים לוותר על האגו שלנו ולבדוק איך אפשר להושיט יד לשני ולדאוג שיהיה שלום וטוב בעולם.

ניתן לשלוח סיפורים למערכת בכתובת > anafeam3@gmail.com

מוזמנים לשיעורי
אמונה והלכה מפי
הרב יגאל כהן
במדרשת 'פסגות'

ימי ראשון ורביעי
19:30
רח' גליס 37, פ"ת

לבירורים:
058-77-36-36-3
03-8000-770

לחיות באמונה

הרבנית מיטל דאודי
מרצה וסופרת

חיים ללא משברים?

כתבתי ודיברתי כל כך הרבה על משברים... בכל כך הרבה מקומות, בכל כך הרבה מובנים ונושאים ומקרים שונים... אבל זה אף פעם לא מספיק.

כי זה פוגש אותך.

במהלך החיים, במהלך היום.

מתישהו זה יהיה שם.

וכשמשבר אחד נגמר, מתישהו, אולי מיד, אולי אחרי שבוע או חודש - יגיע משבר אחר.

כי אלה החיים.

אז אם כל החיים שלנו מלאים במשברים, אם ההתמודדות היא קשה ולעיתים נראית כבלתי אפשרית, אם היכולת שלי לעמוד בעוד משבר נראית לא מציאותית, אם כל משבר מפרק עוד חתיכה מהלב שלי עד שאני מרגישה שהוא שבור לרסיסים קטנטנים שמתפזרים לכל עבר ואי אפשר להחזיר אותו להיות שלם, האם יש דרך לצלוח את זה? האם יש דרך להגיע לחיים ללא משברים?

כדי לענות על השאלה האם אני רוצה חיים ללא משברים - עליי קודם כל להבין מה זה משבר.

רגע, מה, אני לא יודעת מה זה משבר? הרי אני מתמודדת עם משברים בכל מהלך חיי... גם ממש עכשיו ככל הנראה אני מתמודדת עם אחד כזה... אז למה אני צריכה לדעת מהי ההגדרה למושג משבר?

במשך שנים ארוכות פחדתי ממשברים. רציתי שהכל יהיה פשוט בסדר, שהכל יתנהל על מי מנוחות. שאם אבחר ללכת בדרך כלשהי, היא תהיה דרך נכונה, ללא עיכובים, ללא קשיים. אם אבחר ללמוד משהו או לעבוד במשהו, אעשה זאת בהצלחה יתרה. שאם אכיר בחור שמתאים לי, הכל ילך בקלות, נתחתן ויהיה לנו שלום בית כל הזמן. שאם אביא ילדים, אביא אותם לעולם בקלות ואגדל אותם ללא הפרעות, ללא מכשולים. שלעולם לא יהיה לי איזשהו משבר בפרנסה או בבריאות, שתמיד אמצא חניה קרובה, שלעולם לא אאחר לשום מקום, שתמיד אפגוש אנשים חיוביים שמועילים לי ולחיים שלי, שכל מאכל שאבשל יהיה תענוג לחיך, שאם אבחר לעשות דיאטה ארד במשקל בקלי קלות, שעור הפנים שלי תמיד יישאר מתוח ושהלב שלי תמיד יישאר שלם... בקיצור - תמיד רציתי שהכל יהיה מושלם.

אבל מהו אותו מושלם?

האם אלה החיים שאני רוצה? חיים ללא התמודדויות? חיים ללא ניסיונות? חיים ללא משברים?

אם אחזור אחורה לתקופות אחרות בחיי ואזכר במשברים שעברתי, אעצום את עיניי ואראה בעיני רוחי את כל מהלך המשבר מתחילתו ועד סופו כמישהי שמביטה עליו מהצד, ממש אביט אל תוך המשבר ואראה כיצד, צעד אחר צעד, הוא השפיע על מהלך חיי, האם ארצה שהוא יעלם? אם היה באפשרותי להחזיר את הזמן לאחור, האם הייתי חוזרת ומוחקת את המשבר ואת מה שהוא הביא איתו לתוך החיים שלי?

היום אני מבינה שמה שהפך אותי להיות אני, מה שהפך אותי להיות אדם בעל עוצמה, יכולת, כח, רצון ואמונה ביכולת לנצח כל דבר בחיים, מה שהפך אותי להיות לוחמת זה דווקא המשברים. בלי המשברים הייתי אדם חלש ופחדן.

תארו לעצמכם ילד שהוריו עושים הכל עבורו. הכל ממש. ההורים שלו פתרו עבורו את כל הבעיות. לא נתנו לו להתמודד עם אף קושי או מאמץ, האם הילד הזה יוכל להתמודד עם איזשהו קושי בלימודים? האם כשיגדל יהיו לו את הכלים לעבור איזשהו משבר? הוא פשוט תמיד יסמוך על ההורים שלו שיפתרו עבורו כל בעיה כמו שעשו תמיד... אך הם לא תמיד יוכלו לעשות הכל במקומו... יש דברים ומצבים שהוא יצטרך להתמודד איתם בעצמו...

ואז מה?

איזה כלים יעמדו לרשותו כדי להצליח?

כדי להכיר את היכולות שלו?

את המסוגלות והכריזמה שלו?

את הרצונות הפנימיים האישיים שלו?

איזה כלים יהיו לו כדי להתמודד עם משברים?!

הוא ככל הנראה יהיה ילד חלש אופי, כדי לבקש דבר מה ממישהו בשיחת טלפון הוא יבקש מאמא שלו (או מאשתו) שתתקשר (שלא נדבר על פגישה פנים מול פנים) כי הוא פשוט חסר בטחון, הוא לא עשה את הדברים האלה מעולם... כיצד יתמודד עם קשיים לימודיים או תעסוקתיים במהלך חייו? כיצד יתמודד עם אשתו בעתיד? הרי אשתו היא לא אמא שלו... ויהיו להם משברים בחיים ממש כמו שיש לכל זוג אחר... מאיפה הוא ישאב את הכוחות והיכולות להתמודד...? הוא תמיד ירגיש כמו הילד הקטן שנשען על הוריו... ובימים שלא יוכל להישען עליהם, הוא פשוט ישאר חסר אונים וחסר אמונה ביכולות שלו, לא כי אין לו יכולות, הוא פשוט לא מכיר אותן ומעולם לא השתמש בהן. לא רק שהוא יתקשה מאוד להתגבר או להצליח במהלך חייו, הוא יפספס כ"כ הרבה כלים חשובים שיכל לגלות בעצמו, כ"כ הרבה כוחות שחבויים ורק משתוקקים לצאת החוצה ולכבוש את העולם! **הוא יפספס את העונג הגדול שבא אחרי הניצחון על הקושי! הוא פשוט יברח מהקשיים במקום לעמוד מולם ולנצח אותם, במקום לחבק אותם וללמוד מהם. הוא יפספס את מהות החיים שלו.**

נשים בהלכה

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

מה מברכים על גלידה עם שברי גלידה?

גלידה שמעורבים בה שברי עוגיות, אם טעמם ניכר, ברכתה בורא מיני מזונות, כיון שמטרתם לתת טעם, ולא רק לדבק את העיסה. (ע"פ המבואר בשלחן ערוך סי' רח סעיף ב. וכן העלה בילקוט יוסף הנד"מ ברכות ח"ג עמ' קפ).

מה מברכים על תבשיל 'טושלנט'?

תבשיל הנקרא 'טושלנט', אשר מעורב בו גריסים, שעועית, תפוחי אדמה, בשר, וכו', אם הגריסים נתמעכו או נדבקו זה לזה אפילו קצת, והם נותנים טעם בתבשיל, ודרך אכילת הבשר והתפוח אדמה יחד עם שאר התערובת, דהיינו שמכל כף אוכל ראוי לעלות מכל המינים יחד, ברכתו 'בורא מיני מזונות', ופוטר את כל שאר התבשיל. אבל אם אוכל כל מין בפני עצמו, אין זה בגדר תערובת, וצריך לברך על כל מין את ברכתו הראויה לו. כמו כן, אם הגריסים לא נתמעכו ולא נדבקו זה לזה, אלא נשארו שלמים, יברך על כל התערובת 'בורא פרי האדמה'. ומכל מקום, אם הבשר חביב עליו, בכל אופן יכול לברך עליו 'שהכל' תחילה. ולגבי ברכה אחרונה הדבר תלוי אם אכל ממין הדגן שיעור כזית בתוך כדי אכילת פרס, יברך על המחיה, ואם לא אכל השיעור הנזכר בתוך כדי אכילת פרס, יברך בורא נפשות. (ע"פ המבואר בשלחן ערוך סי' רח סעיף ב. מג"א שם סק"ב. ומש"כ לגבי תערובת, כן הוא בערוך השלחן סי' ריב סעיף ב. ילקוט יוסף ברכות ח"ג הנד"מ עמ' קצט).

לאשת חיל

נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

אהבה ולא פחד

בימים אלו שלפני ראש השנה, כולנו מתחזקות ומשתדלות לעשות קצת או הרבה מעבר למה שעושות ביומיום. הקב"ה רואה את חודש אלול שלנו וכך יודע את הרצונות האמיתיים שמתרחשים בלבנו, מה באמת את רוצה... עד כמה באמת את מעוניינת להיות קרובה לאבא וכמה את מוכנה להקריב עבור זה. נכון, זה קשה. לא קל לשנות את ההתנהגות או הלבוש איך שנכנס חודש אלול, אבל הפסיעות צריכות להיות קטנות, לאט לאט ובטוח. ובחודש זה הכל מקבל משמעות אחרת, ומשקל כבד, בשל העובדה שהקב"ה קרוב מתמיד, שומע מתמיד. כדאי לנצל כל רגע ולהתקרב אליו, כל אחת בדרך שלה ולפי הדרגה שלה, אבל העיקר הוא לא לשכוח, שאלו רגעים חשובים שמקרבים אותנו ליום הדין הגדול והנורא, יום ראש השנה... וכל דבר קטן שתעשי הוא גדול ומשמעותי.

כבוד הרב הגאון יגאל כהן שליט"א מדגיש ואומר להתכונן בחודש אלול ולהתקרב לבורא עולם מתוך אהבה ולא מתוך פחד. זה לא פשוט, הרי ראש השנה הוא יום כל כך גורלי ומפחיד לחשוב מה יכול להיגזר ביום הזה, אבל הרב מחדד שצריך את האהבה פה ולא את הפחד.

עבודת ה' מפחד לא מחזיקה הרבה זמן, כמה אפשר לפחד? זה רגש שלא נעים להרגיש אותו בלב... הוא לא מחזיק. לעומת זאת, עבודה מאהבה, כשאת אוהבת אדם את מוכנה לעשות בשבילו גם דברים שיוצאים מגדר הרגיל, את תמיד שמחה להיות שם בשבילו ולעשות עוד ועוד, הרגש הזה הוא נעים בלב... אנחנו יצורים שאוהבים לאהוב ולהיות נאהבים אז זה מחזיק לאורך חיים שלמים.

הכי כדאי למלא את הצורך הזה במי שאמר והיה העולם, כי בכל מקרה, הוא היחיד שיכול לפעול משהו בעולם הזה. ומתוך האהבה הזו לאבא, שאנחנו רוצים להחזיר לו, ולו במעט על הטובות והחסדים שהוא עושה עמנו בכל רגע, מתוך אהבה אמיתית והכרת הטוב, אנחנו מתקרבות ועושות מעשים מיוחדים בחודש אלול, גם אם במשך השנה לא הקפדנו כל כך.

זה חודש שמראה את הרצונות שלך, איפה היית רוצה להיות והקב"ה יתן לכולנו כוחות להמשיך ולהתעלות תמיד. **שבת שלום!**

תאיר ארץ

מזכת
הרבים
תאיר גולן

נִצָּבִים וְהַהֹלְכִים?

אנחנו נמצאים בישורת האחרונה של חודש אלול. רגע לפני ששערי השנה החדשה נפתחים, פרשת "נצבים-וילך" מפגישה אותנו עם שני מושגים הפוכים לכאורה, המהווים יחד את הדרך המדויקת ביותר לעמידה ביום הדין הגדול. כיצד "נצבים", פירושו -עומדים, מסתדר יחד עם הפרשה הבאה אחריה "וילך"?

אלא, שמיד בפתח הפרשה השנייה, פרשת וילך, אנו פוגשים תנועה הפוכה לחלוטין מה"ניצבות" הסטטית: "**וַיֵּלֶךְ מֹשֶׁה**". משה רבנו, ביום האחרון לחייו בעולם הזה, כשהוא בן מאה ועשרים שנה, אינו נעצר לרגע - הוא ממשיך ללכת, לפעול ולהתקדם.

הרבי מקוצק, זכותו תגן עלינו אמן, מסביר שזהו כל ההבדל בין מלאכי השרת לבני האדם. המלאכים נקראים בשם "עומדים", משום שדרגתם הרוחנית קבועה. לעומתם, בני האדם נקראים בשם "מהלכים". הקדוש ברוך הוא אינו מבקש מאיתנו שלמות, והוא אינו מצפה שנהיה מלאכים מושלמים ללא טעויות, הוא בסך הכל מחפש לראות מאיתנו תנועה, רצון והשתדלות. גם אם מדובר בצעדים קטנים ואיטיים, העיקר שלא נעמוד במקום. אבל הדרך לעמידה ביום הדין הגדול, דורשת מאיתנו קצת יותר. פרשת נצבים, נפתחת בקריאה המרגשת: "**אַתֶּם נִצָּבִים הַיּוֹם כֻּלְּכֶם לִפְנֵי ה' אֱלֹקֵיכֶם... מֵחֹטֵב עֵצֶיךָ עַד שֹׁאֵב מֵימֶיךָ**". הבעל שם טוב הקדוש מגלה יסוד חסידי עמוק: המילה "היום" בתורה רומזת תמיד ליום ראש השנה. כדי שנוכל לעמוד איתן ובטוח ביום הדין, הסוד המרכזי הוא האחדות - "כולכם".

כשאנחנו מגיעים לפני מלך מלכי המלכים כאיש אחד בלב אחד, מתוך עין טובה, ערבות הדדית וסלחנות אמיתית לקרובים אלינו, שום קטרוג אינו יכול לעמוד מולנו! הקדוש ברוך הוא בוחן אותנו כאיש אחד. זכרי שהאחדות והאהבה למטה מעוררות מיד רחמי שמיים מרובים למעלה!

שילוב שני היסודות הללו הוא המפתח האמיתי לשנה החדשה: לעמוד יחד באחדות ובאהבת ישראל, ויחד עם זאת - לא להפסיק ללכת ולהתקדם רוחנית.

שבת שלום!

ארגון "ענפים", **בנשיאות הרב יגאל כהן** מזמין אותך לקחת חלק במיזם מרגש של קירוב לבבות "חברותא טלפונית"-
שיחת טלפון שבועית בהתנדבות עם בנות שמחפשות להתחזק

בזמנך הפנוי | בבית שלך | מתאים לכל גיל | ללא צורך בנסיון

לפרטים והתנדבות >
055-6-888-010

אומנות האהבה

הרב רפאל אוחיון
מחבר הספר "הבודד והשותפה".

לא בשמים היא

"אם רק היה לנו תקציב לצאת פעם בחודש לסופשבוע יוקרתי, או אם היינו יכולים לעזוב הכל ולעבור לגור ביישוב שקט ומבודד, הקשר שלנו היה נראה אחרת לגמרי", אמר לי אלעד בחיוך של יאוש. יעל ישבה לצידו והנהנה בהסכמה מלאה. שניהם היו שבויים בתוך מה שאני מכנה בקליניקה פנטזיית "השינוי הגדול". הם האמינו שתיקון הזוגיות שלהם דורש תנאים פנומנליים, מהפך דרמטי או אירוע קוסמי שינחית עליהם את שלום הבית מלמעלה. עד שזה יקרה, הם פשוט המשיכו לדרוך במקום, הזניחו את היום-יום והתבוססו בריחוק מתוך מחשבה מוטעית שמה שאין לו פתרון מושלם ומידי - לא שווה מאמץ קטן. בדרכי כמטפל, אני פוגש זוגות רבים שמחכים ל"משיח הזוגי" שלהם, ומפספסים את העובדה שהחיים האמיתיים נבנים דווקא על רצפת המטבח הרגילה.

בפרשת נצבים-וילך אנו מוצאים את אחד הפסוקים המכוננים ביותר בנוגע ליכולת ההשתנות והתשובה של האדם: **"כִּי הַמִּצְוָה הַזֹּאת... לֹא נִפְלֵאת הִוא מִמְּךָ וְלֹא רְחֹקָה הִיא. לֹא בַשָּׁמַיִם הִיא... וְלֹא מֵעֵבֶר לַיָּם הִיא... כִּי קָרוֹב אֵלֶיךָ הַדָּבָר מְאֹד בְּפִיךָ וּבִלְבָבְךָ לַעֲשֹׂתוֹ"**. התורה מזהה מנגנון נפשי עמוק: כשאדם רוצה לעשות שינוי, המח שלו מנסה להרחיק את היעד כדי לייצר לעצמו פטור ממאמץ. הוא מספר לו שהתיקון נמצא בשמים או מעבר לים, הכל כדי לגרום לו להרים ידיים מראש. משה רבנו שובר את האשליה הזו ואומר: זה לא בשמים. זה קרוב, זה נגיש, וזה נמצא כבר עכשיו בשליטה המלאה והפשוטה שלך - בפיך ובלבבך לעשותו.

בעולם הטיפול, ובמיוחד בגישות ממוקדות שינוי כמו ה-CBT, אנו מדברים על החשיבות העצומה של צעדים קטנים בני השגה. כשזוג מציב לעצמו מטרה אמורפית וגדולה מדי כמו "להיות מאושרים", המערכת הנפשית חווה הצפה ונכנסת לשיתוק. פריצת הדרך מתרחשת כשאנחנו מורידים את הפנטזיה מהשמיים אל פני האדמה.

שאלתי את אלעד ויעל: מהו הדבר הקטן ביותר, שנמצא בפיכם ובלבבכם, שאתם יכולים לבצע כבר היום? אלעד החליט להניח את הנייד בצד למשך עשר דקות כשהוא נכנס הביתה ולומר שלום חם, ויעל החליטה להכין לו כוס קפה בבוקר עם מילה טובה. הפעולות ה"פשוטות" הללו, שאינן דורשות מסע מעבר לים, יצרו אפקט דומינו מדהים. הן שינו את ה'טונציה' של הבית והוכיחו לעצמם שהקרבה אינה פנטזיה רחוקה, אלא סדרה של בחירות יומיומיות קטנות. פרשת נצבים-וילך מזכירה לנו בהכנה לשנה החדשה שהשינוי אינו מחכה לתנאים מושלמים. הבחירה בחיים ובקשר נמצאת תמיד במרחק נשימה, במילה הטובה שבפינו ובכוונה הקטנה שבלבנו, מוכנה להיעשות כבר ברגע זה.

מפנקסו של מחנך

הרב יעקב עמר
ראש ישיבת 'שלום רב' באשדוד

דיקור סיני חדש

אנו ממש ערב ראש השנה - יום הדין, יום בו כולנו נעבור כבני מרון, וידונו אותנו על העבר ויקבעו את העתיד לבוא, מחד גיסא זה פחד נוראי רק מלחשוב על אלו שבראש השנה היו איתנו אוי לנו כי חטאנו, ומאידך גיסא הרי צריך לשמח על המתנה שנתנה לנו האפשרות לשנות את הכל.

הסיפור הבא שמענו מבעל המעשה. אשתו אינה חשה בטוב כמה חדשים, ואז הגיע מצב של שיא שהכאבים התגברו וזה היה למעלה מכח היכולת שלה. הם קיבלו הפניה לבית החולים בילינסון, ובבית החולים אחרי סדרת בדיקות וצלום רנטגן המסקנה היתה שיש לה עצם מסויימת והיא צריכה לעבור ניתוח להוריד אותה, אבל אין לעשות ניתוח בלי בדיקת MRI. האשה נשלחה לבדיקת MRI.

אבל בינתיים הכאבים רק מתגברים ונוראים, אפילו הזריקה לשיכוך כאבים דרך הוריד לא הועילה. מספר היהודי כ-שלושה ימים אין יום ואין לילה, הוא לא יצא לעבודה, הוא רק סביב אשתו.

וכאן הגיעה הצעה מאמא שלו, קח את אשתך ל'דיקור סיני', כך הכאבים ירדו וזה יעזור לה מאוד, וסיפרה לו שהיא מכירה כמה אנשים שזה ממש עזר להם.

היהודי ישב בינו לבין בוראו וחשב מה עלי לעשות? הכל אני אעשה כדי להקל את הכאבים מרעייתי, ואז בצבץ במוחו רעיון כביר... התקשר לאמו ושאל כמה עולה 'דיקור סיני'? אמו השיבתו 350 ₪. מיד הרים טלפון ל'אברך' העוסק בתורת ה' וביקש ממנו שהתפלל על אשתו והוא יעביר לו את הכסף בהקדם, לא עברה שעה מאז שהאברך התחיל להתפלל וללמד עבורה ופסקו הכאבים, ונעלמו כלא היו, עד כדי שאף הכאבים שכבר היו במשך כמה חודשים רק באופן קל לא היו ממש שום דבר.

שבוע לאחר מכן עשתה בדיקת MRI, בבית החולים, ושם הודיעו לה שהם לא רואים שום דבר, והיא אינה צריכה ניתוח... כמה צריך להודות לה'.

לא יאמן מה היא כחה של תורה להפוך מציאות, להעלים כאבים, לתת רגע ושלוה. הבה ונחדיר בנו בילדינו את כח התורה ונוכל על ידי זה לפעול בנשמתם ובחינוכם הרבה יותר.

טַעֲמֵי • הַמִּקְרָא

הרב אלדד נגר
מנהל רוחני בישיבת "יגל ליבי"

עבודת הימים הנוראים בשמחה

השבוע נלמד מהו המקום של יראת עונש בעבודת ה'. הגמרא (ברכות ה ע"א) אומרת: אם יצר הרע מתגבר על האדם יעסוק בתורה. ואם לאו, יקרא קריאת שמע, ואם גם זה לא עוזר, יזכיר לו יום המיתה. וצריך להבין אם לזכור את יום המיתה זה הכי חזק, מדוע כל האריכות הזאת? נזכיר לו ישר יום המיתה! והתשובה פשוטה, אדם ממוצע לא יכול לחיות כך, כי בכל פעם שיזכיר את יום המיתה זה ייאש וישבור אותו. וכשעצבות והיאוש באים יצר הרע שולט לגמרי, לכן מתחילים בלימוד תורה שבו יש אהבת ה'. וזהו המניע הנכון לעבודת ה', כמו שבארנו במאמרים הקודמים. היינו- אני שומר תורה ומצוות כי אני אוהב את ה', ואם לפעמים התאווה חזקה יותר, מנסים ע"י יראת הרוממות שהיא יותר חזקה מאהבה. שתי דרכים אלו משתלבות היטב עם דרך חיים בריאה ושמחה. אבל אם גם זה לא עוזר לנצח את היצר, אז יזכיר לו יום המיתה. משל לאדם הרוצה לחיות באורח חיים בריא ולעשות דיאטה, והוא מתגבר ואינו אוכל מאכלים לא בריאים, ועושה זאת ממקום טוב ונעים מבחינה רגשית, ולא בהפחדה ממחלות ומוות, אם קורה לעיתים רחוקות, שיש איזה מאכל שממש נפשו חפצה בו, ואז הוא יחלם בזה ויזכיר לעצמו, שאוכל לא בריא הורג או מביא מחלות, והצליח להתגבר, ברור שאחר-כך שמחה תעלה על לבו על כך, שבזכות הנשק הזה לא סטיתי מהדרך, והצלחתו באה מחמת ההתחברות לדרך ממקום שמח ומרוממם, גם אם משתלב בזה קצת פחד.

נמצא שאדם שאוהב את ה' ומעריך את גדולתו, ורוצה ללכת בדרך הטובה, גם את העונש לעיתים נדירות הוא הופך למניע שמחזק את האהבה.

אבא דופק, תפתח לו

רגע לפני שנתחיל את המפגש השבועי שלנו כאן בעלון, אני רוצה להודות מכל הלב לכל המגיבים. חלקכם מתקשרים, חלקכם שולחים מיילים, ויש גם את אלו שפוגשים אותי באקראי ושואלים בחיוך מיוחד: "זה אתה מהעלון?" ואז מספרים לי שבסייעתא דשמיא הטור הגיע בדיוק בזמן, ברגע שבו היו זקוקים למסר הזה.

התודה האמיתית שייכת לבורא עולם, שמכוון בדיוק מה לכתוב ומתי. אבל המילים החמות שלכם מעניקות כח, מחזקות וממלאות במוטיבציה להמשיך לכתוב, בעזרת ה', בכל שבוע מחדש.

בואו נתחיל.

ישנו ביטוי אחד שצורם לי לשמוע כאשר אנשים מתארים את מצב חייהם. הם מספרים על הקשיים, ההתמודדויות והניסיונות שפוקדים אותם, ולבסוף מסכמים במשפט: "אני חי בחושך".

לא ניכנס כעת בהרחבה עד כמה אמירה כזו בעייתית, שהרי האדם המאמין יודע שלכל מהלך בחיים יש סיבה ומטרה מדויקת. אבל מקרה מיוחד מאוד שקרה לי לאחרונה גרם לי, בסייעתא דשמיא, להבין את הדברים מזווית חדשה

הקוראים הוותיקים כבר יודעים שבתי הקטנה היא בעלת תפקיד מרכזי בטור הזה. פעמים רבות דווקא דרכה מגיעים הרעיונות למאמרים. ולמי שמצטרף אלינו השבוע - זו הזדמנות להכיר אותה בפעם הראשונה.

באחד הימים שיחקנו יחד במשחק מחבואים. לאחר שכבר הסתתרה כמעט בכל מקום אפשרי בבית, היא החליטה להיכנס לחדר ולהסתתר שם. אלא שמיד כשנכנסה, היא נעמדה צמוד מאוד לדלת מבפנים. ניסיתי לפתוח את הדלת, אך לא יכולתי מחשש שאפגע באצבעותיה.

קראתי לה שוב ושוב שתתרחק מעט כדי שאוכל לפתוח, אבל היא היתה שקועה במשחק, עמדה בשקט מוחלט והמשיכה להיצמד לדלת.

ואז עלה לי רעיון.

חשבתי לעצמי: יש כפתור אחד שיכול לגרום לה לצאת מהחדר בלי שכנועים, בלי הסברים ובלי ויכוחים... מתג האור.

לחצתי על המתג שנמצא מחוץ לחדר. האור כבה.

לא חלפו יותר מכמה שניות, הדלת נפתחה, ולצלילי הקריאות "אבא! אבא!" היא רצה אליי בכל כוחה.

באותו רגע הבנתי משהו עמוק.

לא פעם אדם שואל: "למה אני נמצא בחושך?"

ואולי לפעמים התשובה היא פשוטה.

כשיש אור - הפרנסה טובה, הזוגיות מצליחה, הבריאות תקינה והכל זורם - אבא קורא לנו, אבל אנחנו לא תמיד ממהרים לפתוח את הדלת. אנחנו עסוקים, רגועים, מרגישים שהכל בסדר.

אבל כשהאור כבה, כשמגיעים הקשיים והחושך, פתאום אנחנו צועקים: "אבא! אבא!" ורצים אליו בכל הכח.

בואו נזכור לפתוח לאבא את הדלת גם כשהכל מואר, כדי שלא יהיה צורך לכבות את האור כדי שנתקרב אליו.

שבת שלום

ניתן לשלוח הארות והערות על מאמר זה במייל >
karovrachok1@gmail.com

ניחוח של אמת

השמש קפחה בעוז על גבם של התלמידים, שצעדו בטור ארוך במסלול ההליכה התלול. המורה והמדריך שלהם, הרב דרור, צעד בראש המחנה עם תרמיל כבד על גבו. למרות החום המתיש והדרך המאתגרת שדרשה מאמץ פיזי רב, פניו האירו והוא זמזם בשמחה ניגון קצבי שהכניס אנרגיה בכולם.

לפתע עברה לידם קבוצת צעירים נטולי זיקה לדת וחסרי סובלנות. הם הביטו בקבוצת הנערים שומרי המסורת בבוז, וסיננו הערות ציניות ומזלזלות על אורח חייהם הקפדני.

האווירה בין התלמידים נעשתה מתוחה, אולם הרב דרור המשיך לזמזם כאילו לא שמע דבר מלבד זמזומו.

היה זה אלעד ששבר את השתיקה.

"הרב דרור", קרא אלעד, "אנחנו מתאמצים כל כך ללכת בדרך הישר, וניכר שהסביבה בחוץ לא מבינה ולא מעריכה אותנו - להיפך, נראה שחלקם אפילו מזלזלים בנו. אז למה שלא נעגל מעט פינות ונוריד מעט את הסטנדרטים שלנו כדי להשתלב טוב יותר ולא למשוך אש?"

הרב דרור עצר ממהלכו והצביע בידו. כולם הפנו את מבטיהם לכיוון שאליו החווה, והבחינו בשיח יבש ומתולתל בקוצים וברקנים שבין צפריו צמחה לה שושנה אדמדמה מעוטרת ושופעת חיות.

"הביטו בשושנה המרהיבה הזו. היא צומחת לה במקום נידח שאיש כמעט ואינו עובר בו. אף אחד לא מתפעל מיופיה או נהנה מריחה, ובכל זאת - האם היא מפסיקה להדיף את ניחוחה הנהדר או להחליף את צבעם של עלי הכותרת משובבי הנפש? הרי היא לפניכם, תשפטו בעצמכם. היא צומחת במלוא הדרה גם בלב המדבר, וזאת מפני שהיא לא זקוקה לאישור חיצוני כלשהו כדי להכיר בערכה. מי שמתעלם ממנה או מחמיץ את פניו מפניו יופיה, ההפסד כולו שלו".

הבחורים המשיכו לבהות בשושנה האצילה בשעה שהרב דרור השמיע את הפסוק "כְּשׁוֹשַׁנָּה בֵּין הַחוֹחִים כֵּן רַעְיָתִי בֵּין הַבָּנוֹת", והחל לזמזם את הנעימה שהולחנה לפסוק זה, והבחורים הצטרפו אליו יחד לשירה מעצימה.

נקודה למחשבה: לעיתים אנו נוטים לחוש לחץ חברתי מפני אנשים המבקרים את דרכנו, ומתוך כך אנו עשויים למצוא את עצמנו מתנצלים או מתפשרים על ערכים מסוימים רק להיראות "כמו כולם". אז זיכרו את השושנה, ותפרחו כמוה.

יגל לנוער

חיזוק לנוער

הרב דוד פריוף
ראש "מרכז התחברות" ר"ג

תשובה ברב יועץ

שאלה: כבוד הרב קיבלתי על עצמי לפני 10 שנים ללכת רק עם כיסוי ראש צנוע, ועכשיו הילדים שלי נכנסו למוסד שכל האמהות ללא יוצא מן הכלל עם פאה, ורק אני היחידה עם מטפחת. זה מאוד קשה לי שמסתכלים עליי שונה אני רוצה להיות כמו כולם, ומבקשת לעשות התרת נדרים תודה רבה.

תשובה: שאלה חשובה, כואבת ומטלטלת.

בפן ההלכתי, לצערי אין לי (ואולי לאף רב) כתפיים להתיר דבר כזה. מכיוון שגדולי הפוסקים ובראשם מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל אסרו את הפאה לחלוטין וראו בכך איסור מעיקר הדין, הרי שלא שייך כאן המושג של "התרת נדרים" - שכן אין התרה בדבר האסור על פי ההלכה.

אך לעניות דעתי, לפני שמתייחסים לשורה התחתונה של ההלכה, חובה לצלול לנבכי הנפש העמוקים מהם מגיעה השאלה שלך.

הצורך האנושי להשתלב, להרגיש שייכת ולא להיות "חריגה", הוא טבעי, בריא לחלוטין ואנושי כל כך. הבחירה הנכונה, הערכית והאמיצה שעשית לפני עשור, מעמידה אותך כעת במבחן חברתי יומיומי ולא פשוט בכלל מול שער בית הספר.

לצערי, אחד האתגרים הגדולים של הדור שלנו הוא מחסור בבטחון עצמי אמיתי.

בטחון עצמי לא נבנה מ"להיות כמו כולן" ומטשטוש הזהות שלנו, אלא להיפך - מהיכולת של אדם להיות שלם ואיתן עם מי שהוא ועם הערכים שלו. המח שלנו נוטה לעיתים לתרגם את המילה "שונה" למילה "פחותה", אך זו טעות חמורה. השונות שלך אינה חיסרון! היא המיוחדות שלך, היא הכתר שלך, והיא ביטוי מופלא לדרך רוחנית אצילית שעברת ופסיקה הלכתית שאת נאמנה לה.

כשאת מסתובבת בחצר המוסד בתחושת כיווץ, באי נוחות ובנסיון "להיעלם", הסביבה קולטת את השידור הזה ומגיבה בהתאם. אך כשאת תצעדי שם בראש מורם ובחיוך, מתוך ידיעה שאת אמא נפלאה, אשה איכותית, עמידה ויראת שמיים - התמונה כולה תשתנה. הסביבה לא תראה מסכנות, היא תראה ותעריך את החוסן הפנימי והאצילות שלך.

ודבר אחרון וחביב - הילדים שלנו הם הרדאר הרגיש ביותר בעולם. הם אינם מושפעים ממה שהאמהות האחרות לובשות, אלא אך ורק מאיך שאמא שלהם מרגישה עם עצמה. אם הם יראו בבית אמא שמחה, קורנת וגאה במי ובמה שהיא, הם יקבלו ממך את השיעור הכי גדול לחיים: שלא צריך להיות "העתק-הדבק" של הכלל כדי להיות אהוב, מוערך ומוצלח.

היי שמחה בעצמך, ה' איתך!

ניתן לשלוח שאלות לרב בנושא > anafeam3@gmail.com

אמונה בשטח

הרב גבע בן ששון
ראש מדרשיית
'גבעות עולם' בהוד השרון

אל תנסו להיות "הכל או כלום"!

בשנים הראשונות של החזרה בתשובה שלי לא היה לי קל. אפילו קשה מאוד. אני לא מספר את זה חלילה כדי להתלונן, אלא כדי לחזק את מי שנמצא בדיוק במקום הזה היום.

בהתחלה כבר הלכתי עם כיפה וציצית, אבל עדיין הייתי עמוק בתוך התהליך. אכלתי רק כשר, אבל לפעמים במסעדות ללא תעודת השגחה. הגעתי בכל ערב לשיעורי תורה, אבל עדיין יצאתי עם חברים למקומות שלא התאימו לדרך החדשה שלי.

החברים מסביב היו צוחקים ואומרים לי: "מה אתה משחק אותה דתי? אם אתה כבר עם כיפה, תהיה כזה עד הסוף". הם לא הבנו את מה שהתורה הקדושה מלמדת אותנו על הדרגתיות בעבודת ה', כפי שנאמר בספר דברים: **"לֹא תוֹכַל לְכַלֹּתָם מַהֵר... מְעַט מְעַט אֲגָרְשֶׁנּוּ מִפָּנֶיךָ".**

ככל שהתקדמתי, ההערות לא פסקו. עברתי לטלפון כשר והשתדלתי יותר, אבל עדיין הייתי באמצע הדרך. ושוב שמעתי מהסביבה את המשפט המקטין: "או שאתה הכל, או שאתה כלום". לא משנה מה עשיתי, תמיד היה למישהו מה להגיד.

באותה תקופה מורכבת, הרב שלי (הרב יגאל כהן) אמר לי משפט שמלווה אותי עד היום: "אל תוותר. אל תפחד מאנשים. תלך בתמימות עם בורא עולם, ובסוף כולם יכבדו אותך". היום אני מבין כמה הוא צדק, וכמה דבריו מכוונים לפסוק המפורסם: **"תָּמִים תִּהְיֶה עִם ה' אֱלֹהֶיךָ"** - ללכת עם ה' צעד אחר צעד, בלי להסתכל ימינה ושמאלה על מה שאומרים הבריות.

לכן אהובַיי, אל תישברו ואל תנסו להיות "הכל או כלום". חזרה בתשובה היא תהליך, ואף אחד לא משתנה ביום אחד. אל תנסו לרצות את כולם. תתקדמו בקצב האישי שלכם, תתחזקו בכל יום קצת יותר, ותזכרו שאתה עושים את זה בשביל עצמכם ובשביל בורא עולם. בסופו של דבר, מי שמתמיד בדרך שלו באמונה ובסבלנות, יגלה שהאנשים שפעם צחקו עליו, הם הראשונים שיכבדו ויעריכו את הדרך שבה בחר.

ענפי אבות

הרב יהונתן פרטוש
רב בישיבת "יגל ליבי"
וראש מדרשיית ענפים ב"ב

לא להקטין את עצמנו

שבת שלום חברים,

פרק ב - משנה ה: וְלֹא כָל הַמַּרְבֶּה בִּסְחוֹרָה מַחְכִּים

המשנה מלמדת אותנו שלא בהכרח מי שיש לו הרבה ידע, כישרונות או יכולות - הוא זה שמצליח באמת. לא תמיד "הריבוי" החיצוני הוא מה שמוביל לחכמה ולהצלחה, אלא הרבה פעמים דווקא הפשטות, ההתמדה והעשייה הנכונה הם אלו שמובילים את האדם קדימה.

זה מסר גדול עבורנו, כי לפעמים אדם מרגיש קטן מדי, פשוט מדי או "לא מספיק חכם" כדי להצליח. הוא חושב שאין לו את הכלים או היכולות. אבל האמת היא שהשמיים הם הגבול. מי שמתאמץ, מתמיד ולא מוותר - בסוף מצליח, גם אם לא נראה הכי "מרשים" בהתחלה.

אנחנו צריכים לדעת שיש לנו "סחורה" גדולה ביד - כוחות פנימיים, רצון טוב ויכולת להשתנות ולהתקדם. לא צריך להיות הכי חכם כדי להצליח, אלא צריך לרצות באמת ולהתמיד בדרך.

ובמיוחד בחודש אלול, זה מסר חשוב מאוד: לפעמים היצר הרע מנסה להקטין אותנו ולומר לנו שכבר ניסינו בעבר ולא הצלחנו, אז גם עכשיו לא נצליח. אבל זו טעות. כל יום באלול הוא התחלה חדשה, וכל ניסיון קטן נחשב ויקר מאוד.

לכן לא נקטין את עצמנו - אלא נאמין בכוחות שלנו, נרצה להתקדם, ונלך צעד אחר צעד בעבודת ה'.

שבת שלום ומבורך

עלילות יגל וסבא דניאל

כותב: הרב אברהם יצחק

תַּקְצִיר מֵעַמוד 8:
הַמְנַהֵל חוֹשֵׁף אֶת הַמּוֹדֶל - עִם כְּדוּרְגָּל בְּמִקּוֹם שֻׁמָּשׁ! הוּא מְסַפֵּר עַל תְּעוּזָתוֹ שֶׁל יָגֵל לְהוֹדוֹת בֶּאֱמֶת, וְהַתּוֹרֵם מִתְרַגֵּשׁ עַד דְּמָעוֹת.

נראה אותך ציור

חידה
איזה חפץ דומם נברא בששת ימי בראשית?

תשובה מפרשת מטות מסעי
שמשון.

הילד/ה הזוכה
צבי קובלר
מפתח תקווה

יודעים את התשובה?
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

שמחה בלב חיים מאן

1

הוא מצחיק אותי בכל פעם מחדש

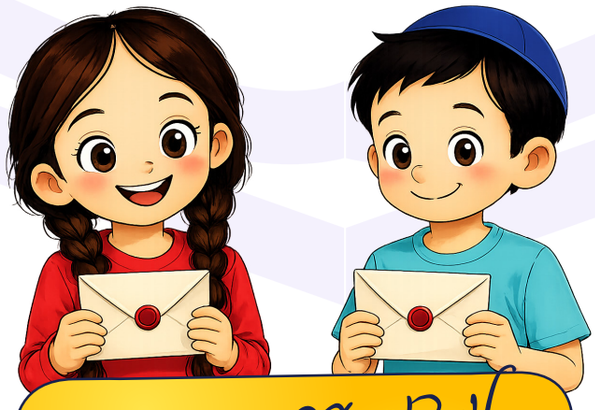
2

קיבלנו את הטוב ביותר

3

זה המתקן האהוב עלי בלונה פארק

רוצים לראות את התשובות > דפדפו לסוף העמוד הבא > עמ' 14

יגל לילדים

פרשת שבוע לילדים

פָּרָשַׁת נִצָּבִים וְיֵלֵךְ

הָיָה פַּעַם יֶלֶד שֶׁקִּבֵּל מֵאַבָּא קִפְסָא עִם מִנְעוּל, וְהָאַבָּא אָמַר: "בְּתוֹךְ הַקִּפְסָא יֵשׁ מַתָּנָה יְקָרָה, אֲבָל אַתָּה צָרִיךְ לִלְמֹד אֵיךְ לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בַּמַּפְתֵּחַ".

הַיֶּלֶד חָשַׁב: "זֶה בָּטוּחַ מְסֻכָּךְ מִדֵּי בִּשְׁבִילִי". אֲבָל אַבָּא אָמַר: "הַמַּפְתֵּחַ פָּשׁוּט - רַק תָּשִׂים וְתִסּוֹבֵב יָמִינָה". וְאָכֵן, הַיֶּלֶד פָּתַח בְּקַלּוּת וְהַמַּתָּנָה הָיְתָה בַּפָּנִים. זֶה בְּדִיּוּק מָה שֶׁקּוֹרֶה עִם הַתּוֹרָה שֶׁה' נָתַן לָנוּ.

בְּפָרָשַׁת נִצָּבִים, מֹשֶׁה רַבֵּנוּ אָמַר דְּבָר מַדְהִים: "כִּי קָרוֹב אֵלֶיךָ הַדָּבָר מְאוֹד בְּפִיךָ וּבִלְבָבְךָ לעשותו".

מָה זֶה אוֹמֵר? שֶׁהַתּוֹרָה וְהַמִּצְווֹת לֹא קָשׁוֹת אוֹ רְחוֹקוֹת - הֵן פְּשׁוּטוֹת כְּמוֹ הַמַּפְתֵּחַ שֶׁל הַקִּפְסָא! כָּל יֶלֶד יָכוֹל לוֹמַר "בּוֹקֶר טוֹב" בְּחִיּוּךְ, לַעֲזֹר לְאִמָּא, לוֹמַר "תּוֹדָה", לְחַלֵּק מַמְתָּק לַחֲבֵרִים וְלוֹמַר שָׁמַע בַּלַּיְלָה.

רֹאשׁ הַשָּׁנָה מְתָקָרֵב וְזֶה כְּמוֹ יוֹם הֻלֶּדֶת שֶׁל הָעוֹלָם! הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא הַמַּלְכוּת וְחוֹשֵׁב אֵיךְ לַעֲזֹר לַיְּלָדִים הַקְּטַנִּים שֶׁלּוֹ לַעֲשׂוֹת טוֹב.

יְלָדִים יְקָרִים, הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לֹא מְבַקֵּשׁ דְּבָרִים קָשִׁים. הוּא רוֹצֶה שֶׁנִּהְיֶה יְלָדִים טוֹבִים וְנֶחְמָדִים לְכֻלָּם, עוֹזְרִים בְּבַיִת, אוֹמְרִים תּוֹדָה וּמִתְפַּלְּלִים אֵלָיו בָּאַהֲבָה. וּבְתָמוּרָה הוּא נוֹתֵן לָנוּ הַכֹּל, מִשְׁפָּחָה אוֹהֶבֶת, אֹכֶל טָעִים, חֲבֵרִים, בְּרִאוֹת וְשָׁנָה טוֹבָה.

בַּיָּמִים אֵלּוּ זֶה הַזְּמַן לוֹמַר לְאַבָּא שֶׁבַּשָּׁמַיִם: "תּוֹדָה עַל הַכֹּל, וַעֲזֹר לִי לִהְיוֹת יֶלֶד טוֹב עוֹד יוֹתֵר!"

שַׁבָּת שָׁלוֹם וּמְבֹרָךְ.

לומדים עם יגל וליבי

שַׁבָּת שָׁלוֹם לְכָל הַיְלָדִים שֶׁמַּתְמִידִים וְקוֹרְאִים אֶת הַמַּאֲמָר שֶׁלָּנוּ, שֶׁהוּא בֶּאֱמֶת שֶׁלָּכֶם! אֲנוּ עוֹמְדִים מַמָּשׁ בְּפֶתַח הַשָּׁנָה הַחֲדָשָׁה. זוֹהִי הַשַּׁבָּת הָאַחֲרוֹנָה שֶׁל הַשָּׁנָה, שֶׁעָלֶיהָ אָמְרוּ חֲכָמִים שֶׁאֶפְשָׁר לְתַקֵּן בָּהּ אֶת כָּל הַשַּׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה, וְכֵן אֶת שְׁאָר יְמוֹת הַשָּׁבוּעַ. אָז בּוֹאוּ, יְלָדִים, נִתְחַזֵּק וְנִתְעַלֶּה בְּעוֹד דָּבָר הַלָּכָה.

לִיבִּי: יֶלֶד שֶׁהֶעֱלִיב אֶת חֲבֵרוֹ, וְעַכְשָׁו הוּא מִתְחָרֵט עַל כָּךְ, אֲבָל מִתְבַּיֵּשׁ לָלֶכֶת וּלְבַקֵּשׁ סְלִיחָה – מָה עָלָיו לַעֲשׂוֹת?

יָגֵל: זוֹ שְׁאֵלָה מְצֻיֶּנֶת. בְּמִקְרֶה כָּזֶה, דְּעוּ שֶׁהוּא צָרִיךְ לָלֶכֶת וּלְבַקֵּשׁ סְלִיחָה בְּעַצְמוֹ מֵאוֹתוֹ יֶלֶד.

לִיבִּי: הַאִם אֶפְשָׁר לִכְתֹּב מִכְתָּב סְלִיחָה, אוֹ לִשְׁלֹחַ שָׁלִיחַ שֶׁיְּבַקֵּשׁ סְלִיחָה בִּשְׁמִי?

יָגֵל: זֶה תָּלוּי בַּיֶּלֶד. אִם הוּא נוֹחַ לִסְלֹחַ, עָדִיף לָלֶכֶת אֵלָיו בָּעַצְמְךָ. אֲבָל אִם הוּא אֵינוֹ מְמַהֵר לִסְלֹחַ, אֶפְשָׁר לִשְׁלֹחַ שָׁלִיחַ אוֹ מִכְתָּב סְלִיחָה, וְלִדְאֹג לְבָרֵר אַחַר כָּךְ אִם אֶפְשָׁר לִפְגֹּשׁ אוֹתוֹ.

יָגֵל וְלִיבִּי: יְלָדִים יְקָרִים וַאֲהוּבִים, תָּמִיד תִּזְכְּרוּ לְנַהֵג כְּמוֹ ה' יִתְבָּרַךְ: כְּשֶׁם שֶׁהוּא מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ, כָּךְ גַּם אֲנַחְנוּ צְרִיכִים לְהִתְנַהֵג.

שַׁבָּת שָׁלוֹם לְכֻלָּם!

שַׁבָּת שָׁלוֹם ♡

מצאו 10 הבדלים

סיפורי צדיקים

מגיש: הרב מאור חוביבה

הַסְּחוֹרָה הֵכִי שָׁוָה

בְּיוֹם נָעִים וּבָהִיר הִפְלִיגָה אֳנִיָּה מֵאֶרֶץ רְחוֹקָה, שֶׁבָּהּ נִמְכְּרוּ סְחוֹרוֹת יְקָרוֹת וּמְשֻׁבָּחוֹת. עַל הָאֳנִיָּה הָיוּ סוֹחֲרִים רַבִּים, שֶׁשָּׁבוּ מִמַּסָּעָם עִם שָׂלָל רַב שֶׁל סְחוֹרוֹת מִסּוּגִים שׁוֹנִים.

הַהַפְלָגָה הָיְתָה אֲרֻכָּה מְאֹד. בֵּינְתַיִם יָשְׁבוּ הַסּוֹחֲרִים וְשׂוֹחֲחוּ בֵּינֵיהֶם עַל הַסְּחוֹרוֹת שֶׁהֵבִיאוּ עִמָּהֶם. כָּל אֶחָד מֵהֶם הִתְפָּאֵר בְּסְחוֹרָתוֹ הַמְשֻׁבַּחַת וְהֶרְאָה אוֹתָהּ לְשְׁאָר הַמַּפְלִיגִים.

אֶחָד הַסּוֹחֲרִים פָּתַח אֶת חֲבִילוֹתָיו, שֶׁהָיוּ מְלֵאוֹת בְּבָדִים יָפִים וּמְפֹאָרִים, וְאָמַר: "וַדַּאי אֲרוּיחַ הוֹן רַב עַל הַבְּדִים הָאֵלֶּה. הַסְּחוֹרָה שֶׁלִּי הִיא הַשָּׁוָה בְּיוֹתֵר מִכָּל הַסְּחוֹרוֹת שֶׁכָּאן!"

מִיָּד קָם סוֹחֵר אַחֵר מִמְּקוֹמוֹ וְאָמַר: "עַל מָה אַתָּה מְדַבֵּר? הַסְּחוֹרָה שֶׁלִּי שָׁוָה יוֹתֵר מִשֶּׁלְּךָ!" הוּא מִהֵר לִפְתֹּחַ לְעֵינֵי כָּל הַיּוֹשְׁבִים אֶת חֲבִילוֹתָיו, שֶׁהָיוּ מְלֵאוֹת בְּכֵלִים נָאִים וּמְהֻדָּרִים. כָּל הַיּוֹשְׁבִים הִבִּיטוּ בְּהִתְפַּעֲלוּת בַּכֵּלִים וְשִׁבְּחוּ אֶת סְחוֹרָתוֹ שֶׁל הָאִישׁ.

בְּאוֹתוֹ רֶגַע נֶעֱמַד סוֹחֵר נוֹסָף וְאָמַר: "סְחוֹרָתִי שָׁוָה הַרְבֵּה יוֹתֵר מִשֶּׁל כֻּלְּכֶם!" הוּא הֵרְאָה לַנּוֹכְחִים תַּכְשִׁיטִים מְהֻדָּרִים וְיִקְרָתִיִּים. הַיּוֹשְׁבִים הִתְפָּעֲלוּ עוֹד יוֹתֵר וְשִׁבְּחוּ מְאֹד אֶת סְחוֹרָתוֹ.

כָּךְ הִמְשִׁיכָה הָאֳנִיָּה לְהַפְלִיג בְּנַעִימוּת בְּמֶשֶׁךְ זְמַן רַב. בֵּין כָּל מַפְלִיגֵי הָאֳנִיָּה יָשַׁב יְהוּדִי תַּלְמִיד חָכָם, שֶׁהָיָה שָׁקוּעַ בְּתַלְמוּדוֹ וְלֹא שָׂם לֵב לְכָל הַמִּתְרַחֵשׁ סְבִיבוֹ. פָּנוּ אֵלָיו הַסּוֹחֲרִים וְשָׁאֲלוּ: "וּמַה עִם הַסְּחוֹרָה שֶׁלְּךָ? אֵילוּ חֲפָצִים הֻבְאוּ עִמְּךָ?" עָנָה לָהֶם הַיְּהוּדִי: "סְחוֹרָתִי שָׁוָה יוֹתֵר מִסְּחוֹרוֹתֵיכֶם, וַאֲפִלּוּ יוֹתֵר מִכָּל הַסְּחוֹרוֹת הַיְּקָרוֹת שֶׁבָּעוֹלָם!" נִדְהֲמוּ הַסּוֹחֲרִים וּבִקְּשׁוּ לִרְאוֹת אוֹתָהּ. אָמַר לָהֶם הַיְּהוּדִי: "אֵי־אֶפְשָׁר לִרְאוֹת אוֹתָהּ. הִיא נִסְתֶּרֶת מֵעֵינֵי כֻּלְּכֶם!" צָחֲקוּ הַסּוֹחֲרִים וְאָמְרוּ: "כַּנִּרְאֶה אֵין בְּיָדְךָ דָּבָר, וְאַתָּה מִתְפָּאֵר בְּסְחוֹרָה שֶׁאֵינָהּ קַיֶּמֶת כְּלָל". שָׂתַק אוֹתוֹ חָכָם, וְכֻלָּם הִמְשִׁיכוּ לֵהָנוֹת מִן הַהַפְלָגָה.

לְאַחַר זְמַן קָצָר נִשְׁמְעוּ לְפֶתַע קוֹלוֹת מַפְחִידִים וּצְעָקוֹת מְאֵימוֹת. הָיוּ אֵלֶּה שׁוֹדְדֵי־יָם אַכְזָרִיִּים, שֶׁעָלוּ עַל הָאֳנִיָּה עִם חֲרָבוֹת וּכְלֵי נֶשֶׁק. הֵם אִיְּמוּ עַל כָּל הַסּוֹחֲרִים וְדָרְשׁוּ מֵהֶם לְמְסֹר לָהֶם מִיָּד אֶת כָּל הַסְּחוֹרוֹת שֶׁבָּאֳנִיָּה. בְּצַעַר גָּדוֹל וּבְפַחַד נוֹרָא נָתְנוּ הַסּוֹחֲרִים לַשּׁוֹדְדִים אֶת כָּל סְחוֹרוֹתֵיהֶם, וְלֹא נִשְׁאַר בִּידֵיהֶם דָּבָר. הַשּׁוֹדְדִים עָזְבוּ אֶת הָאֳנִיָּה כְּשֶׁבְּרְשׁוּתָם שָׂלָל רַב, גָּדוֹל וּמְשֻׁבָּח.

לְבַסּוֹף הִגִּיעָה הָאֳנִיָּה לְחוֹף מְבֻטָּחִים, בְּאֶרֶץ שֶׁלֹּא הָיְתָה מְפֻרֶּסֶת לַנִּסְעִים. כָּל מִי שֶׁהָיְתָה בְּיָדוֹ סְחוֹרָה כָּלְשֶׁהִי, יָכֹל לְהָבִיא אוֹתָהּ אֶל הָעִיר וְלִמְכֹּר אוֹתָהּ. הַסּוֹחֲרִים הָיוּ עֲצוּבִים מְאֹד. לֹא הָיָה לָהֶם מָה לִמְכֹּר, מִפְּנֵי שֶׁכָּל סְחוֹרָתָם נִגְנְבָה. אֲפִלּוּ כֶּסֶף לְמָזוֹן לֹא נִשְׁאַר בְּיָדֵיהֶם. הֵם עָמְדוּ בְּרְחוֹבוֹת הָעִיר כֻּעֲנִיִּים וּמִסְכְּנִים, וְקִוּוּ שֶׁאַנְשֵׁי הַמָּקוֹם יְרַחֲמוּ עֲלֵיהֶם וְיַעֲנִיקוּ לָהֶם מְעַט מַאֲכָל וּשְׁתִיָּה.

בֵּינְתַיִם הָלַךְ הֶחָכָם הַיְּהוּדִי לְבֵית הַכְּנֶסֶת שֶׁבָּעִיר, הִתְיַשֵּׁב שָׁם וְהֵחֵל לִלְמֹד תּוֹרָה בְּחֵשֶׁק גָּדוֹל וּבְהִתְמַדָּה. לְאַחַר זְמַן מָה הִגִּיעוּ אַנְשֵׁי הָעִיר לְבֵית הַכְּנֶסֶת, וְרָאוּ אָדָם שֶׁאֵינָם מַכִּירִים יוֹשֵׁב וְלוֹמֵד. הֵם שׂוֹחֲחוּ עִמּוֹ, בָּחֲנוּ אֶת יְדִיעוֹתָיו בַּתּוֹרָה, וְגִלּוּ שֶׁהוּא תַּלְמִיד חָכָם גָּדוֹל מְאֹד. שָׂמְחוּ אַנְשֵׁי הָעִיר שִׂמְחָה גְּדוֹלָה עַל הַזְּכוּת שֶׁנִּפְלָה בְּחֶלְקָם, שֶׁאָדָם גָּדוֹל כָּל־כָּךְ בַּתּוֹרָה הִגִּיעַ לְעִירָם. הֵם בִּקְּשׁוּ מִמֶּנּוּ שֶׁיִּהְיֶה הָרַב שֶׁלָּהֶם. הֶחָכָם הִסְכִּים, וּמִיָּד הוֹלִיכוּ אוֹתוֹ אַנְשֵׁי הַמָּקוֹם בְּכָבוֹד גָּדוֹל לְעֵינֵי כֻּלָּם. הֵם הֶעֱנִיקוּ לוֹ מָמוֹן רַב וְאַף מָקוֹם מְכֻבָּד לָלוּן בּוֹ. כַּאֲשֶׁר עָבְרוּ עִם הֶחָכָם בַּשּׁוּק, רָאוּ שָׁם אֶת הַסּוֹחֲרִים שֶׁהִפְלִיגוּ עִמּוֹ בָּאֳנִיָּה. הַסּוֹחֲרִים עָדַיִן הִמְתִּינוּ שִׁמְּישֶׁהוּ יְרַחֵם עֲלֵיהֶם וְיִתֵּן לָהֶם מְעַט מָזוֹן. כְּשֶׁרָאוּ אֶת הֶחָכָם, הִתְחַנְּנוּ אֵלָיו שֶׁיְּבַקֵּשׁ מֵאַנְשֵׁי הָעִיר לְהַעֲנִיק לָהֶם מַאֲכָל, שֶׁהֲרֵי הוּא מַכִּיר אוֹתָם מֵהָאֳנִיָּה שֶׁבָּהּ הִפְלִיגוּ יַחַד. הֶחָכָם בִּקֵּשׁ מִיָּד מֵאַנְשֵׁי הַמָּקוֹם שֶׁיַּעַזְרוּ לָהֶם. לְאַחַר מִכֵּן פָּנָה אֶל הַסּוֹחֲרִים וְאָמַר: "הֲרֵי אַתֶּם רוֹאִים שֶׁסְּחוֹרָתִי הִיא הַסְּחוֹרָה הַשָּׁוָה בְּיוֹתֵר בָּעוֹלָם – הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה! אוֹתָהּ שׁוּם שׁוֹדֵד אֵינוֹ יָכוֹל לָקַחַת, וְהִיא שׁוֹמֶרֶת וּמְקַיֶּמֶת אֶת הָעוֹלָם כֻּלּוֹ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר:

"יְקָרָה הִיא מִפְּנִינִים, וְכָל־חֲפָצֶיךָ לֹא יִשְׁווּ־בָהּ".

מהו הפסוק שמסתיר שפרה

הילד/ה הזוכה
משפחת מימוני מטבריה

יודעים את התשובה
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

תשובה מפרשת מטות מסעי:
"וְאֵת כָּל־עָרֵיהֶם בְּמוֹשְׁבֹתָם וְאֵת כָּל־טִירֹתָם שָׂרְפוּ בָּאֵשׁ"

נפלאות הבריאה

שמואל קורייב

נַרְוָל

בְּמֵימֵי הַקֶּרַח הָרְחוֹקִים שֶׁל הַצָּפוֹן חַי אֶחָד מִבַּעֲלֵי הַחַיִּים הַמְּפֻלָּאִים שֶׁבָּרָא הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ: הַנַּרְוָל, הַמְכֻנֶּה לִפְעָמִים "חַד־קֶרֶן הַיָּם". הַנַּרְוָל הוּא לְוְיָתָן שְׁנֵים בֵּינוֹנִי, הַחַי בָּאוֹקְיָנוֹס הָאַרְקְטִי הַקַּר מְאֹד. הַמַּרְאֶה הַמְּפֻרְסָם שֶׁלּוֹ הוּא הַ"קֶּרֶן" הָאֲרֻכָּה הַיּוֹצֵאת מֵרֹאשׁוֹ, אֲבָל הָאֱמֶת מַפְתִּיעָה יוֹתֵר: זוֹ אֵינָהּ קֶרֶן, אֶלָּא שֵׁן אֲרֻכָּה וּמְסֻלְסֶלֶת, בְּדֶרֶךְ כְּלָל שֶׁל הַזָּכָר.

הַשֵּׁן יוֹצֵאת מִן הַלֶּסֶת הָעֶלְיוֹנָה וְיכוֹלָה לְהַגִּיעַ לְאֹרֶךְ שֶׁל כִּשְׁלִשָּׁה מֶטְרִים וּלְמִשְׁקָל שֶׁל כַּמָּה קִילוֹגְרָמִים. בְּמֶשֶׁךְ שָׁנִים סִפְּרוּ בְּנֵי אָדָם אַגָּדוֹת עַל הַשֵּׁן הַזֹּאת, אֲבָל הַיּוֹם יוֹדְעִים שֶׁהִיא קְשׁוּרָה גַּם לְמַעֲמָד בֵּין הַזְּכָרִים, וְיִתָּכֵן שֶׁהִיא מְסַיַּעַת לָחוּשׁ שִׁנּוּיִים בַּמַּיִם, כְּמוֹ מְלִיחוּת וְטֶמְפֶּרָטוּרָה.

הַנַּרְוָל חַי בִּלְהָקוֹת, עוֹלֶה אֶל פְּנֵי הַמַּיִם כְּדֵי לִנְשֹׁם, וְאַחַר כָּךְ צוֹלֵל שׁוּב אֶל הַמַּעֲמַקִּים. הוּא מְסֻגָּל לִצְלֹל לְעוֹמְקִים גְּדוֹלִים מְאֹד, אֲפִלּוּ יוֹתֵר מֵאֶלֶף וּשְׁמוֹנָה מֵאוֹת מֶטְרִים. גּוּפוֹ מְתֻאָם לַחַיִּים בְּקֹר עַז: שְׂכְבַת שֻׁמָּן עָבָה שׁוֹמֶרֶת עַל חֹם גּוּפוֹ, וְצִבְעוֹ הַמְּנֻקָּד עוֹזֵר לוֹ לְהִשְׁתַּלֵּב בְּסְבִיבַת הַקֶּרַח וְהַמַּיִם.

כְּשֶׁשּׁוֹמְעִים עַל הַנַּרְוָל, מְבִינִים שֶׁגַּם בַּמְּקוֹמוֹת הָרְחוֹקִים וְהַקְּפוּאִים בְּיוֹתֵר, יַד הַבְּרִיאָה שֶׁל הַבּוֹרֵא פּוֹעֶלֶת בְּדִיּוּק, בִּיפִי וּבְחָכְמָה.

ניהול: תמר חכם | **עורך לשוני:** אביתר הלל | **ניקוד:** שמואל קורייב | **עימוד ועיצוב:** עינב בשארי

ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

העלון מוקדש להצלחתם של כל חיילי צבא ההגנה לישראל ולרפואתם של הפצועים
להקדשת העלון חייגו > 03-8000770

נר תמיד
לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל
ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה

לעילוי נשמת
אסתר בת חנום ועזריה

לעילוי נשמת
רפאל יעקב ישראל חי בן איריס

לעילוי נשמת
סופי בת אסתר

לעילוי נשמת
אילה בת מרים